



rozsévač rozsievač

3

marec/březen
2020
ročník 89

Časopis Bratskej jednoty baptistov pre šírenie Dobrej správy



Mít naději bolí
Koho si vezmeš?
Byť slobodná nie je zlyhanie

RODINA PODĽA BOŽIEHO SRDCA

„Mladenci a panny, starí i mladí! Kiež chvália meno Hospodina,
lebo len jeho meno je vyvýšené; jeho veleba je nad zemou i nebom“ (Ž 148, 12 – 13).

Vešli do korábu

První adventní neděli (1. 12. 2019) jsme se u nás v Aši radovali s Klárou a Karem, kteří se skrze víru a křest připojili k církvi, k našemu sboru. Klárka, zástupce mladé generace, člena mládeže, od dětí v křesťanské rodině a s účasti na sborovém životě. Karel (48), zástupce střední generace, přišel mezi nás před léty a celé roky slyšel volání z kazatelny k rozhodnutí pro Krista. I on stavěl pět let naši modlitebnu, odvedl mnoho poctivé, těžké práce, ale rozhodnutí opakovaně odkládal. Mnoho času uplynulo a mnoho modliteb zaznělo, než pochopil. Rozhodl se a to je úžasné.

Kázal a křtil br. kazatel Alois Boháček.

Text o stavbě korábu a záchrane v něm založil na textu z 1 Petra 3, 21b – 22.

Kázání neslo název **Úžasný ÚŽAS!**

1. Úžasná VÍRA. Noe nevěděl, jak vypadá záplava. Obrovskou loď ale postavil vírou. Mnoho lidí se mu jistě smálo, ale Noe věřil tomu, co řekl Bůh. Ti, co nevěřili, zahynuli.

2. Úžasná MILOST. Pán Bůh čekal v době Noeho s trestem velmi dlouho. Bůh lidem shovívá. Přišel ale čas, kdy dveře byly zavřeny. Čas milosti skončil. Nejeden člověk svou spásu dodnes odkládá. Někteří se též podílí na práci církve. Dokonce ji i finančně podporují a přitom si myslí, že to církev nějak zařídí. Ne, nezařídí. Ani ten dnešní koráb nemá dvoje dveře. Vejít se dá pouze dveřmi víry v době Boží milosti.

3. Úžasná ZÁCHRANA. Máš problém se křtem po obrácení? Pán si ho přeje. Koráb je předobraz křtu, který nás zachraňuje (říká ap. Petr). Je to poslušnost toho, co Bůh řekl.

4. Úžasná CESTA. Nemějte obavy, co bude následovat po křtu. Jak si poradím na cestě víry? Jak zůstanu čistý v tomto špinavém světě? Koráb něměl kormidlo, řídil ho sám Bůh. Nezapomeňte, že tam u kormidla je vás Pán. Nech řízení tvého života na Něm. A zůstaňte v korábu, nevycházejte z něho, dříve než Bůh dá pokyn.

5. Úžasný CÍL. Kolik lidí nastoupilo do korábu, tolik jich vystoupilo. Nikdo z osmi lidí nezahynul. To je Boží vůle pro vás a pro nás, abychom dosáli cíle, aby nikdo nezahynul. Pán Bůh vás vede a doveče do cíle, ne dotlačí. Mnoho lidí na cestě k cíli zahyne.



My máme jistotu, kterou tento svět nemá. Já vás vzkříším v poslední den (Jan 6, 40). Zachráněno v korábu jenom 8 lidí? Pokřtění jen dva lidé? Ano, úzká je cesta k životu a málko do jí nalézá (Mt 7, 14). Jsme vděčni za naše dva nové sourozence, kteří půjdou s námi k nebeskému cíli. Vděčni za jejich víru a poslušnost Pánu, vděčni za milosrdenství Boží. Ať nás Duch svatý vede k bohabojnému životu.

Vladislav Dušek



Obsah

Vešli do korábu.....	2
Prečo zostať slobodný?.....	3
Rodina podľa Božieho srdca.....	4
Prečo zostať slobodný?	
Mít naději bolí.....	5
Na celý život.....	6
Přátelství věřících žen.....	7
Úžasná Boží milost.....	7
Přátelství prozáří život člověka.....	8
Prvý rok v Revúcej za nami.....	8
Koho si vezmeš?.....	9
Je láska slepá?.....	10
Tajemství šťastného života.....	
Je to pro mne výsada.....	11
Vaše operace se ruší.....	12
Lidé víry jsou vytvrzlí.....	13
Kolportéři (druhá část)	
So snami a vierou.....	14
Jsem příkladem pro jiné?.....	15
Dokonalé rodiny neexistují	
Byť slobodná nie je zlyhanie.....	16
Je láska namáhavá?	
Diár DOT.....	17
Pozvánka do Ugandy.....	
Belo Paulen odišiel k Pánovi.....	
Chata Komenského v Račkovej doline.....	18
Správy zo sveta.....	19
Recenzia.....	
Redakční oznamy a inzerce.....	
J. Rečníková: Posilnené srdce /báseň.....	20

rozsievač • rozsévač

Časopis Bratskéj jednoty baptistov
pre šírenie Dobrej správy

Predsedca Redakčnej rady: Ján Szöllősi
Šéfredaktorka: Marie Horáčková

Redakčná rada: S. Baláž, D. Jersákova, M. Jersák, M. Kešjarová,
R. Ornošová, L. Podobná, E. Pribulová

Grafická konцепcia časopisu: Ján Boggero
Jazyková a redakčná úprava: J. Cihová, M. Horáčková,
E. Pribulová

Redakcia a administrácia: Bratská jednota baptistov,
Rada v SR, Súľovská 2, 821 05 Bratislava,
tel./fax +421 902 815 188. E-mail: rozsievac@baptist.sk

Vychádza 11-krát do roka.

Cena výtlačku: Odberatelia v SR: predplatné 17,- € na rok
(cena jedného výtlačku 1,55 €) + poštovné, pravopredplatiteľia majú počas celého roka zľavu 50 % na predplatnom (nie na poštovnom). Poštovné - zbytočné: 3,- € za kus a rok, jednotlivci: 5,5 € za kus a rok.

Odberatel v ČR: Předplatné 440,- Kč (cena jednoho výtisku 40,- Kč) + poštovné, pravopredplatitel má během roku slevu 50 % na předplatném (na poštovním). Poštovné - zbytočné: 102,- Kč na kus a rok, jednotlivci: 40,- Kč + 252,- Kč poštovné za kus a rok.

Odber v zahraničí: predplatné 17,- €, aktuálne poštovné 29,- €.
SR: IBAN: SK35 0900 0000 0000 1148 9120, do poznámky

napiš meno odberateľa. Var. symbol: 888. CR: Česká

sportelna Praha, č.ú. 63112309/0800, var. symbol 911 840

Platby zo zahraničia: Názov účtu: Rozsievac – časopis

Brat. jed. baptistov Súľovská 2, 82105 Bratislava, Slovenská

republika, číslo účtu: 0011489120, Kód banky: 0900 S.W.I.F.T.:

GIBASKBX Clearing, SLSP SC REUTERS: SVBR, SVBS, SVBT,

SVBU, IBAN SK 35 0900 0000 0000 1148 9120

Objednávky: CR: BJB, Výkonný výbor v ČR, Na Topolce 14,

140 00 Praha 4; SR: Bratská jednota baptistov, Rada v SR,

Súľovská 2, 821 05 Bratislava

Uzávierka obsahu číslo 3/2020: 7. 2. 2020

Výroba: Bittner print s. r. o., Bratislava, náklad 1300 ks.

SSN 02316919 – MK SR 699/92

Poznámka: Vzorečné články nemusia vyjadrovať názor redakcie.

Všetky články prachážejú posúzením Redakčnej rady a ne všetky

sú uverejnené.



Timotej Hanes

„Prečo zostať slobodný?“ Táto otázka rezonuje životom mnohých, obzvlášť mladých kresťanov. Často je silne emocionálne nabité, neraz v sebe nesie otázky smerovania celého života, či dokonca vlastnej sebahodnoty. Nemôžeme sa teda čudovať, že jednoduché pragmatické dôvody nám nepomôžu túto bytosťnú otázku uspokojivo zodpovedať. Hľadáme odpoved, ktorá by svoju hlbkou zodpovedala záväznosti otázky. Ak máme zostať slobodní, potrebujeme mať v mysli aj v srdci silné presvedčenie, že to bude stáť za to. Presvedčenie, ktoré ustoja dlhé roky otázok typu: „Kedy sa už konečne ozeneš/vydás?“ „Ty si nechceš založiť rodinu?“ „Kto sa o teba postará, keď budeš na dôchodku?“ „Nevieš, že aj v Božom slove je napísané, že dvom je lepšie ako jednému?“ Kde teda hľadať správnu odpoved na podobné otázky? Niektorí sa môžu celkom ponoriť

do modernej environmentálnej ekológie: „Keď nebudem mať rodinu, bude to šetrnejšie pre našu planétu...“ Iní nájdú svoju hodnotu v službe: „Ako slobodný sa môžem naplni venovať práci na Pánovom diele.“ Ako najduchovnejšia by nám asi znala odpoved dľaďších: „Pán Ježiš bol slobodný a pre mňa je cťou Ho v tom napodobňovať.“ Jeden brat kazateľ však na to odpovedá: „Ježiš Kristus nie je slobodný, Ježiš Kristus je zasníbený so svojou nevestou, ktorou je Cirkev.“ Akonáhle ideme do hlbky Božieho slova, stále viac a viac sa budeme presvedčať, že manželstvo je úžasný Boží dar. Tájomstvo, ktorým nám zjavuje niečo zo samého seba. Je to nádherný obraz Jeho vzťahu k Izraelu, Kristovho vzťahu k Cirkvi a dokonca istým tajomným spôsobom nám dáva nahliadnuť do vztahov v rámci samotnej Božej Trojice.

Prečo zostať slobodný?

Možno si teraz pomyslíte, že vám týmito slovami so zodpovedaním otázky „prečo zostať slobodný“ príliš nepomáham. Skôr naopak, ešte viac podporujem pohľad, že manželstvo je niečo úžasné, po čom by mal každý túžiť. A máte pravdu. Lenže práve

„On musí rást a ja sa musím umenšovať“
(J3, 29 – 30).

Zostať slobodný neznamená byť vylúčený z hlbokého, nádherného tajomstva s názvom „manželstvo“. Znamená to vnímať, že to, čo zažívajú zadaní tu na zemi, je len predobrazom niečoho oveľa hlbšieho, čo nás čaká po druhom príchode Pána Ježiša Krista. Znamená to uvedomovať si, že táto nádherná chvíľa sa blíži a že sa oplatí byť kvôli nej ochotný vziať sa akýchkoľvek svojich predstáv a túžob pre svoj život. Žiť naplno pre ten okamih, keď Ho uvidíme tvárou v tvár a posadíme sa s Ním k svadobnému stolu.

„A Duch i nevesta hovoria: ,Príď!‘ A ten, kto počúva, nech povie: ,Príď!‘“ (Jz 22, 17)



Rodina podľa Božieho srdca

Prečo zostať slobodný?

Starozákonny text:

„Mladenci a panny, starí i mladí! Kiež chvália meno Hospodina, lebo len jeho meno je vyvýšené; jeho veleba je nad zemou i nebom“ (Ž 148, 12 – 13).

Starozákonny text:

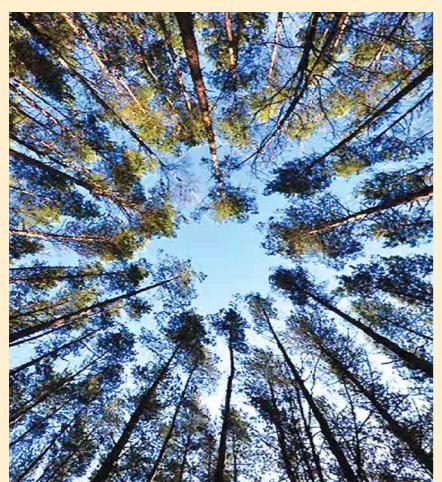
„Jinoši i panny, starci i mladí. Ať chválí Hosподинovo jméno, protože jeho jméno je vyvýšené“ (Ž 148, 12–13).

Novozákonny text:

„Každý však nech žije tak, ako mu určil Pán, a podľa toho, ako ho povolal Boh. Chcem však, aby ste boli bez starostí. Nezenatý sa stará o Páne veci, ako by sa zapáčil Pánovi. Ale ženatý sa stará o veci sveta, ako by sa páčil žene, a je rozpoltený. Nevydatá žena a panna sa stará o Páne veci, aby bola svätá telom i duchom. No vydatá sa stará o veci sveta, ako by sa páčila mužovi“ (1Kor 7, 17 a 32 – 34).

Novozákonny text:

„Každý ať žije v tom postavení, ktoré měl od Pána, když ho povolal k vŕte. Já bych však chtěl, abyste neměli starosti. Svobodný se stará o věci Páně, jak by se líbil Bohu. Ale ženatý se stará o světské věci, jak by se zalíbil ženě, a je rozpolcen. Žena bez manžela nebo svobodná dívka se stará o věci Páně, aby byla svatá tělem i duchem. Provdaná se stará o věci světa, jak by se zalíbila muži“ (1Kor 7, 17 a 32–34).



Nemusíš byť osamelý, keď si aj práve sám. Ja, tvoj nebeský Otec, som pri Tebe.

V Ježišovi, mojom Synovi, môžeš mať Priateľa, ktorý slúbil, že bude s tebou, každý deň až do konca tvojho života alebo do skončenia sveta. Máš výhodu, že môžeš nerušene byť osamote len so mnou, bez prítomnosti iných ľudí a môžeme byť spolu a rozprávať sa tak často, ako chceš, len my dvaja, ty a Ja.

Nemusíš podliehať pocitom sebaľútosti, že nemáš manžela/manželku a vlastné deti. Nemusíš sa krčivo snažiť niekoho

si nájsť, ani sa umárať spomienkami na neúspešné pokusy v minulosti. Ja som Darcom dobrej ženy a muža, ale pre teba mám možno iné dary, alebo ešte nenastal správny čas. Môžeš mi dôverovať. Ja, tvoj milujúci Otec, mám s Tvojím životom ten najlepší plán. Ostaň otvorený, ak sa rozhodnem urobiť v tvjom živote zmenu.

Viem, že okrem mňa potrebuješ zažívať úzky kontakt a vzťahy s inými ľuďmi. Preto ti dávam spoločenstvo tvojich bratov a sestier v cirkvi (zbore), kde patrís. To je tvоя aj moja širšia rodina. Buduj vzťahy, ži naplno v tejto našej spoločnej rodine. Môžeš v nej rozdávať aj prijímať lásku, povzbudenie, napomenutie a dávať a prijímať pomoc. Máš čas sa venovať ľuďom v nej. To bude tvoja skutočná rodina aj na večnosti.

Nie si menejencný len pre to, že nemáš rodinu. Možno si kvôli tomu terčom necitlivých poznámok alebo aj posmechu. Znášaj to trpeživo, ved' ja som pre teba vytriel oveľa viac, a odpust tým, ktorí to vedome alebo nevedome robia. Ak si sa vedome rozhodol ostať kvôli mne sám, vybral si si tú lepšiu cestu. Môžeš spolu so mnou objavovať, čo to znamená byť skutočne „slobodný“ a žiť na moju slávu aj bez životného partnera a detí.



Dokážem prijať možnosť, že Božím plánom pre môj život je, aby som zostal slobodný/á? Vyčítam Bohu, prečo som ostat sám? Príjimam ľudí v cirkevnom zbere ako moju širšiu rodinu?

Dôverujem Bohu, že Jeho plán s mojím životom je ten najlepší? Snažím sa žiť pre Boha naplno v stave, v akom som? Som otvorený zmenám, ak sa Pán rozhodne dať mi ženu/muža?



Mít naději bolí

Věci často nemají vyústění, jaké bychom si přáli. Obvykle tak nebývá moc velká naděje, že se věci budou využít dobře. Mít naději bolí, v naději je vždycky skrytá nejistota. Je těžké vyrovnat se s nejistotou, žít se smutkem, starostmi a lítostí. K rozhodnutí zůstat slobodný mohou člověka přivést různé životní situace, do nichž se během svého života dostane. Nevím, jestli je to tak, že by takové rozhodnutí člověk učinil v mládí a trval na něm po celý život.

**Položili jsme několik otázek br. kazateli Jánovi Szöllősovi:
Mohu se zeptat, jaký je tvůj životní příběh?**

Neurobil som vedomé rozhodnutie v mladosti, že ostanem slobodný, ani si nemyslím, že mám dar celibátu, teda dar ostať slobodný. Pokiaľ si spomínam, len som rozmyšľal nad tým, že oženiť sa by bolo dobré až po skončení vysokej školy a vojenskej služby. Hovoril som si, že môj otec sa ženil, keď mal takmer tridsať jeden rokov a že dovtedy mám aj ja čas. To boli moje predstavy o založení rodiny.

Odvíj se tvůj život podle tvých očekávání od doby, kdy jsi uvěřil v Pána Ježíše Krista?

Moje očakávania sa zmenili, keď som uveril v Pána Ježíša, a vlastne stále sa menia. Počas štúdia geografie na vysokej škole som prirodzene očakával, že budem po skončení školy pracovať ako vedecký pracovník a „zašítý“ v kabinete budem písat vedecké štúdie, založím si rodinu a budem žiť ako každý obyčajný človek. Predpokladal som, že budem slúžiť nejakou formou aj v cirkvi ako laik.

Vela sa zmenilo nežnou revolúciou v roku 1989, čo bolo ešte na začiatku môjho pracovného života. Otvorili sa netušené možnosti. Vnímal som však, že ma Pán volá do služby, tak som začal študovať teológiu. Najprv som nechcel byť kazateľom, ale Pán to tak riadil, že po skončení štúdia teológie som sa ním stal.

To ovplyvnilo aj moje uvažovanie o založení rodiny. Vedel som, že v našich baptistických zborových štruktúrach je lepšie, ak má kazateľ manželku. Má dôležitú pozíciu spoluслužobníčky na Bohom diele. Bez jej všestrannej podpory a pomoci nemôže kazateľ dobre konáť svoju službu. Ak ju nemá, potom je lepšie nemáť ženu. Preto som si hovoril, že je dobré, že som sa neoženil ešte predtým, než som sa stal kazateľom. Tým sa však z môjho pohľadu aj zúžil výber. Urobil som aj niekoľko neúspešných pokusov o nadviazanie vzťahu. Dievčatá, ktoré som oslovil, ma väčšinou vnímali „len“ ako dobrého priateľa a kazateľa a nevedeli si predstaviť hlbší vzťah. Modlil som sa, aby mi Pán daroval dobrú ženu, ale zároveň som vnímal aj možnosť, že sa môže rozhodnúť nedat mi žiadnu.

Jak se vyrovnáváš se samotou a jak řešíš svoje problémy?

Počas služby v zbere ako kazateľ, keď som bol v neustálom kontakte s ľuďmi, som si väčšinou chvíle samoty užíval. Samota mi zatiaľ nevadí. Možno to vyznie ako fráza, ale je to realita, že s Pánom človek nie je sám. Snažíme sa ten pocit zahnať nejakou činnosťou alebo modlitbou, ktorá je veľkou pomocou aj pri riešení problémov. Učím sa hovoriť o svojich problémoch s blízkymi ľuďmi, a keď

...pripomínám si, čo všetko som už od Pána dostal a aké skutky On už vykonal v mojom živote.



nie je tá možnosť, tak si písem do „občasníka“ to, čo prežívam. Najťažší boj so samotou sa pre mňa, a asi aj pre mnohých iných, ktorí sú single, transformuje do zápasu o sexuálnu čistotu v jej rôznych aspektoch. Čoho sa trochu obávam a rád by som sa tomu vyhol, je samota v starobe.

Máš nějaké východisko ze situace, když propadáš lítosti?

V prvom rade sa snažím neprepadnúť tomu, aby som sa ľutoval. Mal som aj také chvíle, najčastejšie v prvých dňoch po ďalšom neúspešnom pokuse nadviazať vzťah so ženou. Zistil som, že sebaľútost nevedie k žiadnemu dobrému výsledku. Pán Boh mi dáva tak veľa dobrého, že sa nemám prečo ľutovať. Vo chvíľach, keď ma pokúša sebaľútost, si pripomínam, čo všetko som už od Pána dostal a aké skutky On už vykonal v mojom živote.

Jak se vyrovnáváš s bolestí?

To neviem opísť. Proste každá bolest potrebuje čas, aby odznela. Nerád prejavujem bolest a aj iné pocití verejne. Preto sa v tăžkých chvíľach najradšej utiahnem do samoty a modlím sa, niekedy aj kričím na Boha. Pripúšťam, že môže pomôcť zdôveriť sa s bolestou inému blízkemu človeku, ak máme komu.

Co je základním prvkem stability tvého života?

Rád by som bol, aby môj život nebol ustrnutý, stabilný v zlom zmysle, ale aby som ostal otvorený zmenám, ktoré Pán dá. Tú pravú stabilitu alebo istotu mi skutočne dáva vzťah s Pánom, Božie Slovo, modlitba, dôvera, že Boh má s mojím životom dobrý plán s nádherným vyústením do večného života v nebi.

Mohou tvoje pochybnosti existovať společně s vírou? A jak?

Pochybnosti a viera sú, myslím si, nerozlučne spojené – možno ako dve strany jednej mince. Bez pochybností nie je dôvod na vieru. Vierou potom zvládam, víťazím nad pochybnosťami. Niekedy to trvá dlho a niekedy sú pochybnosti väčšie ako viera. Vtedy sa modlím podobne ako ten človek v evanjeliach: „Pane, verím, ale pomôž mojej nedôvere.“ Je lepšie, keď mám pochybnosti o sebe a svojich schopnostiach zvládať situáciu, ale verím

Bohu, že On ma posilní a dá východisko, ako keď verím sebe a mám pochybnosti o Bohu. Dá sa to aplikovať aj na otázku, či ostat slobodný, alebo žiť v manželstve. Verím, že Božie zámery so mnou sú tie najlepšie, ale pochybujem o svojich túžbach, či sú v súlade s Božimi zámermi. Preto sa môžem modliť a veriť, že mi Boh môže dať manželku, a zároveň pochybovať, či mi ju dá, a nechať otvorenú aj možnosť, že to nie je Jeho zámern so mnou sú tie najlepšie, ale pochybujem o svojich túžbach, či sú v súlade s Božimi zámermi. Preto sa môžem modliť a veriť, že mi Boh môže dať manželku, a zároveň pochybovať,

či mi ju dá, a nechať otvorenú aj možnosť, že to nie je Jeho zámern so mnou sú tie najlepšie, ale pochybujem o svojich túžbach, či sú v súlade s Božimi zámermi. Preto sa môžem modliť a veriť, že mi Boh môže dať manželku, a zároveň pochybovať,

Mohou být těžkosti a trápení zdrojem inspirace? V čem u tebe konkrétně?

Nie je to biblický citát, ale páci sa mi výrok: „Čo ma nezabije, to ma posilní.“ Utrpenie a tăžkosti sú určite zdrojom inšpirácie. Ved aj samotné Božie slovo hovorí na viacerých miestach, ako prežiť utrpenie, ak je správne spracované, môže priniesť dobré ovocie v živote človeka. Samotný Pán Ježiš nám cez svoje nesmierne utrpenie vydobil záchrannu, spasenie. Inšpirujúce je pre mňa najmä to, keď vidím, ako Boh používa a premieňa utrpenie, ktoré



si väčšinou spôsobím ja sám, alebo iní ľudia svojím hriescnym konaním, na niečo dobré, pozitívne a napĺňa tak svoje zasľubenie z Rim 8: „A tým, ktorí veria v Jeho meno, všetky veci pôsobia na dobré.“

Máš nejaké vysnéné miesto setkání s Pánom Ježíšom Kristom?

Nemyslím si, že by mohlo byť lepšie miesto na stretnutie s Pánom Ježišom ako nebeský domov, kde mi pripravuje miesto. Predstavujem si, ako ma tam uvádzia, a najlepšie je, že viem, že to bude krajšie než akékoľvek moje sny či predstavy.

Proč zústat svobodný?

Najjednoduchšia odpoveď je, že Božie Slovo túto možnosť pripúšta, a dokonca z hľadiska služby na poli Božieho kráľovstva ju považuje za lepšiu voľbu. Pre toho, kto rozpozna, že má dar žiť ako slobodný, je to prirodzená voľba. Myslím si, že služba na Božom diele je podľa Písma jediný legítimny dôvod, prečo môže muž alebo žena zostať slobodná a nezaložiť si rodinu. Ale aj zo zdravotných dôvodov by niektorí ľudia mali zostať slobodní. Niektorí ľudia majú egoistické dôvody, nechcú byť nikým a ničím obmedzovaní. Veľká skupina ľudí ostáva slobodnými jednoducho z dôvodu, že sa im nedoparilo nadviazať vzťah, ktorý by vyústil do manželstva. Dnes asi najväčšia skupina ľudí ostáva formálne slobodnými, ale žijú v nemanželskom partnerskom vzťahu.

Aj pri rozhodovaní, či vstúpiť do manželstva alebo ostať slobodný, je najdôležitejšie rozpoznať Božiu vôľu a konáť podľa nej.

Som presvedčený, že Božie slovo nás vyzýva, aby sme žili naplno pre Pána v tom stave, v akom sme, či už slobodný alebo ženatý/vydáta, mladý, či v pokročilejšom veku, zdravý či chorý. Snažím sa preto žiť naplno aj ako slobodný a využívať možnosti, ktoré mi tento stav poskytuje na službu na Božom diele. Som však otvorený aj možnosti, že Pán to môže zmeniť.

Rozhovor vedla Marie Horáčková



zkouškami, nebo jak se vyvarovať nezdravé citové závislosti.

Pro ženu není jednoduché najíť si dobrou a věrnou přítelkyni, na niž se může naprostě spolehnout. Ty nejlepší příklady můžeme čerpat z Bible. V Božím plánu je, aby ženy spolu udržovaly přátelské vztahy a mezi nimi našly takovou přítelkyni, které by mohly svěřit i svá trápení, spolu se modlit a prosily Pána Ježiše o řešení různých situací. Bible také říká, že starší ženy mají pomáhat mladým ženám, které vstoupily do manželství. Ale v Bibli také čteme, jak mladé ženy pomáhají těm starším.

Jedním z mnoha biblických příkladů věrného přátelství žen je Noemi a Rút.

Noemi žila se svým manželem a dvěma syny v judském Betlémě. Na zemi přišla bída, a tak se celá rodina odstěhovala do Moábské země. Tam však manžel Noemi zemřel. Jejich synové si vzali za ženy Moábské, ale také oni zemřeli. Noemi zůstala se svými snachami sama. Dozvěděla se, že Judsku Hospodin žehná, a tak se přichystala se svými snachami k návratu. Po cestě domů Noemi svoje snacky vybídla, aby se každá vrátila do svého domu. Snacky ji měly velice rády, plakaly, ale nakonec se jedna z nich rozhodla vrátit zpět do Moábské země. Druhá snacha Rút však řekla Noemi šokující slova: „Nenaléhej na mne, abych tě opustila a vrátila se od tebe. Kamkoliv půjdeš, půjdu, kdekoliv zůstaneš, zůstanu, Tvůj lid bude mým lidem a tvůj Bůh mým Bohem. Kde umřeš ty, umřu i já a tam budu pochována. Ať se mnou Hospodin udělá, co chce. Rozdělí nás od sebe jen smrt“ (Rt 1, 16 – 17).

Zvláštní, slyšet takové vyznání od Moábské. Noemi byla pravdepodobně překvapená, když zjistila, že Rút od ní odmítá odejít, že se rozhodla pomáhat jí v jejích životních útrapách. A Rút nevěděla, do jakého prostředí jede a jestli ji tamní lidé vůbec přijmou. Věděla však o Hospodinu, protože se na Něj odvolávala.

Vykrocila tedy do neznáma, ale zároveň se rozhodla výjít směrem k Pánu Bohu s upřímným srdcem. To Hospodin dobre viděl a připravil jí požehnanou cestu životem. Takové přátelství dvou žen však nelze naplánovať s motivační zisku. Pán Bůh se dívá na srdce člověka. Tuto pravdu musíme mít na paměti.

Marie Horáčková



Na celý život...

Povedali si „áno“...
povedali si „na celý život chceme byt spolu,
kým nás smrť nerozdelení –
neopustí Ťa, ani v štastí, ani v neštastí,
ani v akomkoľvek nedostatku“.

Krásne... naozaj je to krásne.
Ved' je to prejav citu lásky,
tej mocnej čarodejky – lásky.

Potom neskôr, keď zaľúbenosť pominie,
prídu starosti i pokušenia tohto sveta
a hriescny túžba po nich,
príde aj trápenie, bolesti, slzy...

A často nieto sily bojovať.
Tak radšej to vzdáme, ved' čože...
život ide ďalej.
Prepáč, Pane Bože, ved' je to teraz bežná vec.

Že prečo sa to stáva?
No lebo tam chýba Láska.
Božia Láska, s veľkým „L“.

Tá, ktorej bol v srdciach nedostatok.
Tá, ktorá nikdy nepominie.
Tá, ktorá je bez podmienok.
Tá, ktorá nie je sebecká, ktorá je trpežlivá,
ktorá všetko znáša, všetko pretrpí.

Lebo povraz JA-TY-BOH sa tak ľahko
neroztrhne.
Lebo je tam Všemohúci, milujúci BOH.
A ON je Láska.

Elena Böhmerová

Přátelství věřících žen

„Kamkoliv půjdeš, půjdu...“ (Rt 1, 16)

Silné a vrelé ženské přátelství je jedinečným Božím darem. Ženy však také jedna druhou umejí hľuboce zranit. Jaký je Boží plán pro přátelství mezi ženami? Jak máme naplnit touhu po blízké přítelkyni, ktorou do nás Bůh vložil? A kde najít příklad pro budování zdravého a pevného vzťahu, ktorý nás nebude srážiť, ale posilovať? Na biblických příkladech přátelství ukazuje, jak se nechat do přátelství vést Bohem, jak být v přátelství vtrvalé, jak se v ném učiť novým věcem, jak se přátelit s ženami, ktoré procházejí

„On ví, že jsme jen stvoření. Pamatujte, že jsme prach“ (Ž 103, 14).

Úžasná Boží milost

Tvá selhání nejsou pro Boha žádným překvapením. Počítá s nimi. Ví, z čeho jsme stvořeni; stvořil nás přece On sám.

Bible říká: „On ví, že jsme jen stvoření. Pamatujte, že jsme prach“ (Ž 103, 14).

Bůh nás neprestane mít rád kvůli tomu, že jsme něco zpackali. Ústředním poselstvím Bible je, že tě Bůh má rád nikoli proto, z čeho jsi udělán, nýbrž kvůli tomu, kdo je On a co udělal. Udělal tě. Miluje tě. Všechno je v pořádku. Nemůžeš způsobit, že tě Bůh bude milovat méně. Miluje tě právě tolík tehdy, když máš spátne dny, jako když prožíváš dny dobré. Jeho láska se neodvozuje od tvé výkonnosti.

Bible má pro to zvláštní výraz: **milost**.

A ta je naprosto úžasná. Bůh se na tebe dívá a říká: „Rozhodl jsem se, že tě budu milovat. A ty mi v tom nemůžeš zabránit.“ A Jeho láska k nám se nevytrati, i když se třeba až směšně znemožníme. Je to vážně úžasná milost. Stačí, aby sis tu Jeho milost uvědomil a hned v tobě při vzpomínce na tvá selhání může nastoupit pohoda – a odvaha riskovat dál.

Třeba jsi o odpuštění jedné a též věci už Boha žádal mnohokrát. Možná nemáš jistotu, zda si tu Jeho lásku a milost zasloužíš (v tomhle se můžež ubezpečit rovnou: nezasloužíš). A jsi přesvědčen, že Boha už to tvé věčné úsilí unavilo: neunavilo.

Rozhovor s tebou Boha nikdy neunaví.

Nikdy není příliš zanepázdnen. Ať k němu přijdeš s prosbou o odpuštění sebečastěji, bude tě očekávat s otevřenou náručí. Třeba byla u vás doma, když jsi vyruštal, normou lásky vázaná na podmínky. City rodičů vůči tobě se zakládaly na tom, jak jsi byl úspěšný ve studiu, ve sportu nebo ve společnosti. A když jsi v některé z těchto oblastí selhal, vnímal jsi, že vaši ve své lásce k tobě ochladli... Můžeš si dopřát uvolnění – Bůh s tebou takhle nejedná. Bible říká: „(Bůh) vymazal dlužní úpis, jehož ustanovení svědčila proti nám, a zcela jej zrušil tím, že jej přibíl na kříž“ (Kol 2, 14).

Život křesťana není bez chyb, může však být svobodný od viny. Bůh má pro tvá selhání pochopení a má tě rád navzdory těmto selháním. Taková je ta úžasná Boží láska!

Rick Warren



Přátelství prozáří život člověka

„Hospodin je navěky svědkem mezi mnou a tebou“ (1 S 20, 23).

Předpokladem dobrého přátelství je, že mu mohu říct všechno, aniž bych vážil každé slovo.

V roce 2001 vydalo Karmelitánské nakladatelství knihu Anselma Grůna s názvem „Přátelství“.

V ní autor píše: „Přátelství je jako slunce, které prozáří život člověka. Tak je poznal jeden římský filozof. Řekl: Kdo odstraňuje ze života přátelství, odnímá vesmíru slunce. Bez přátelství se stává život ponurým a neřadostným. Lidé bez přátel trpí mnohem více ranami osudu a krizemi. Nedokáží totiž překonat zážitek hlubokého utrpení.

Právě v něm se osvědčuje přítel. Kdo tehdby stojí věrně po boku, prokazuje se jako přítel. Spolehlivého přítele poznáš v nebezpečí.“ Nejlepší terapeut v osamění a ublížení je Pán Ježíš a také přítel (pozn. redakce). Johann Wolfgang von Goethe k tomu poznámení: „V srdci příteli zas a zas ozvěnou tisí se bolesti tón.“ Přítel není rádce. Stojí prostě u mne a při mně. Vyslechne mě, aniž by hodnotil, co říkám. Mohu před ním vyslovit, co cítím, nemusím se stále kontrolovat. Vím, že je to u něj dobré uloženo. Příteli mohu říct všechno, aniž bych vážil každé slovo. Když mu svěřím, co mě třízí a rmoutí, bolest zmizí. Je mi lehčejí u srdce.

Sama bída je pro biblické mudrcce testem opravdového příteli. V knize Síráchovce čteme: „Jiný ti bývá u stolu společníkem, ale nevytrává, až budeš v soužení. Dokud ti bude dobré, bude tvým druhým já. Stihne-li tě však ponížení, obrátí se proti tobě a víckrát ho už neuvidíš“ (Sir 6, 10–12). Tepře soužení prověří pravé přátelství. Skutečný přítel stojí trpícímu věrně po boku. Provází ho všemi těžkostmi a zoufalstvím. Právě o takovém i mluví Sírah: „Věrný přítel je pevná ochrana; kdo ho našel, nalezl poklad. Věrný přítel, je k nezaplacení, ničím nelze vyvázit jeho cenu“ (Sir 6, 14). Přítel je jako bezpečný stan, který se prostírá nade mnou. V tom stanu mohu bydlet; jsem v něm v bezpečí, chráněn před prudkým sluncem i nočním chladem. Tolik kniha „Přítel“.

Dodávám, že tím nejbezpečnejším stanem, v němž mohu v bezpečí a bez obav bydlet, je Pán Ježíš Kristus. O tom, že věrný přítel je k nezaplacení a může zachránit i život, čteme v Bibli, v první knize Samuelově, v 18. kapitole. Přeběh se odehrává v době kralování krále Saula.

Ten k sobě povolává Davida, syna Jířaje Betlémského, po jeho vítězství nad Goliášem. Saul již nedovolil Davidovi vrátit se domů. U Saula se

David seznánil se Saulovým synem Jónatanem. V první knize Samuelově, v kapitole 18, ve verši 3 čteme: „A Jónatan uzavřel s Davidem smlouvu, nebot ho miloval jako sám sebe. Jónatan sylkél plášť, který měl na sobě, a dal jej Davidovi, též své odění i s mečem, lukem a opaskem. A David podnikal výpravy, a kamkoliv ho Saul poslal, měl úspěch.“

Ale když se David vracel z vítězného tažení, ženy prozpěvovaly: Saul pobil své tisíce, ale David desetitisíce. Saul se velice rozobil. Taková slova se mu nelíbila. Saula se zmocňoval zlý duch a on běsnil jako posedlý. Když přišel David s loutnou a hrál, aby jej upokojil, Saul po něm mrštil kopím, ale David včas uhnul. Od té chvíle začal Saul Davida pronásledovat a usiloval mu o život.

Jónatan, syn Paula, se v Davidově životě osvědčil jako věrný přítel. Snažil se u svého otce Paula vyjednávat pro Davida milost, ale Saul byl posedlý svou zlobou a hodlal Davida usmrtil. V ten den ochránil Jónatan Davida před jistou smrtí. Ještě jednou se dle dohody sešli, aby se rozloučili slovy: „Hospodin je navěky svědkem mezi mnou a tebou“ (1 S 20, 23). Po smrti Paula se David stal králem a dodržel slib, který dal při loučení s Jónataniem. Po smrti Jónatana se zastal jeho rodiny. David byl muž přímý, statečný a věrný přítel pro druhého.

Marie Horáčková

Marie Horáčková

Prvý rok v Revúcej za nami...

Prvá časť

Tak a oficiálne sme v Revúcej viac ako rok. Veľa sa toho stalo, veľa sa zmenilo. Nadšenie, entuziazmus, ružové okuliare – tieto pocity sa pomaly, ale určite menia na trievziesie postejo v našich životoch. Do predia sa začínajú tlačiť problémy, konflikty, posudzovanie, frustrácia, obavy, strach, pokušenie zabaliť to a odísť, niekedy je celý svet zaujímavejší a lákavejší ako Revúca, kalkujeme a počítame, uvedomujeme si, čo strácame, a každý deň sa presvedčame, že naše straty stojia za to. Cvičíme svoje myслe, učíme sa žiť u teraz, nepozerat sa, čo je okolo nás, cvičíme vôľu, ktorá nás tu drží, učíme sa byť služobníkmi, učíme sa nepozerat na to, čo strácame, ale na to, čo sme získali. Najviac sa však učíme nežiť pre seba, žijeme proti logike a pravidlám dnešnej doby, každý deň popierame trend žiť komfortný život pre seba samého. Učíme sa stať na prvé miesto kráľovstvo Božie a dúfame (veľsie dni veríme), že všetko ostatné nám bude pridané. Výpovede jednotlivých členov vám však poskytnú najlepší obraz o tom, ako sa v stratenej doline uprostred Slovenska máme. Spoločne však majú to, že sme tu našli svoj domov a spoločnú rodinu – takú veľkú, ako je tím sám. Pri prekonávaní prekážok sme našli lásku, priateľstvá a svoje lepšie ja.

vaniami a ako v ňom byť svetlom. Nevedeli sme, že maminka na materskej musí vedieť perfektne plánovať čas, že musí predvídať mnoho krokov dopredu, že plán B mať nestaci, je potrebný plán C aj plán Z. Že vyhľadanie sa na prechádzku sa môže stať celodennou záležitosťou. Nevedeli sme, že byt zakladateľom nového zboru znamená byt často v aute, často telefonovať a neustále byt akoby na pódiu. Zvyknutí sú na to, že ste neustále analyzovaní, hodnotení, kritizovaní – svetom, že nie sme dosť tolerantní, cirkvou, že sme príliš tolerantní. Svetom, že hovoríme o Ježišovi príliš vela, a cirkvou, že o ňom hovoríme mälo. Znamená to učiť sa počítať kritiku s otvorenou myslou. Brat ju vážne, ale nie príliš väzne. Uvedomujeme si, že kresťanský život nie je o konferenciách, ale o skrytých každodennostach. Je to o malých veciach. Ako povedala Matka Teréza, byt verný v malých veciach, lebo v nich tkvie naša sila. Revúca sa pre nás stala domovom, miestom, kde snívame o tom, čo by mohlo niekedy byť. S vďakou sa obzráme späť a ďakujeme dobrému Bohu za možnosť slúžiť. Pane, daj nám múdrost vedieť, kam kráčať ďalej, a odvahu tam vykročiť.



Richard a Tánička Nagypálovci



Peter a Ráčel Orvošovi

Peto bol bývalý kazateľ a žili sme v Bratislavе, kde som študovala na vysokej škole. Keď sa blížil koniec môjho štúdia, pýtal sme sa, čo ďalej. Ostat bývať v Bratislave, alebo ísť inde. Kam? Chceli sme viač, ako si naplánovať krásny život a žiť ho. Chceli sme žiť v centre Božej vôle a robiť presne to, na čo nás Boh chce použiť. Postupne, cez rôzne nadprirodzené udalosti nám ukázal, že miesto, kde nás chce mať, je Revúca. Prestaňovať sa z hlavného mesta do zabudnutej časti Slovenska, odkiaľ každý uteká a kde je vysoká nezamestnanosť, si žiadalo našu odvahu a vieri, že Boh sa postará. Zo všetkých pohľadov okrem nebeskej perspektívy naše rozhodnutie nedávalo zmysel. Vela sme stratili, ale neporovnatne viač získali. Napriek tomu sme mali a dnes máme neopísateľný pokoj v rozhodnutí, ktoré sme urobili. Považujeme to za najlepšie rozhodnutie, aké sme kedy mohli urobiť. Byť povoľaným Bohom je výsada. Je výsada, môcť byť súčasťou takejto veľkej veci. Posúva nás to bližšie k Bohu, formuje a prehľbuje vztah s ním a učí nás, premieňa za pochodu na nás nároky, vo svete preplnenom očaká-

V Revúcej sme takmer rok. Dlhý rok, plný rozhodnutí, nečakaných situácií a nových kamarátstiev. Dalo sa to predpokladať? Možno. Vedeli sme si to naozaj predstaviť? Určite nie. Ale nie je to zlá vec. Vedeli sme, že v tom nie sme sami. Pán Boh nás neusetril pred rôznymi skúškami, možno aj preto, aby nás preskúsal, či to myslíme s tou Revúcou väzne. A tak máme za sebou relatívne ľahký rok. Nečakane sme sa museli stáhovať, naštastie, iba z jednej ulice na druhú. A teraz už aj, vďaka Bohu, do svojho vlastného bytika. Nasledoval rad osobných, ale aj spoločných bojov. Bola to cesta brutálnej dôvery medzi nami a medzi Bohom. Chvíľami to bol ľahký rok a zároveň taký plný krásnych vecí, až to presahuje naše chápanie. Prebýva v nás často neopisateľný *pokoj*. Dennodenne vidíme, že nás Boh naozaj neopúšťa. Myslí to s nami väzne a cláva nám to jasne vidieť. Aj keď sa nám to nezdá úplne vždy. Niekedy to znamená byť ticho a s dôverou čakať na odpovede. Občas sa nájde ešte človek, ktorý sa nás opýta, či je to tak naozaj pre nás lepšie. Ale my nemôžeme pochybovať. Ponúkali sa nám alternatívy pre Revúcu. Krásne možnosti. Ale vieme, že túto chvíľu, tento rok či pät, či už kolkoľvek, máme byť v tejto dolinke. Milovať ju, žehnať jej a niesť kus Jeho svetla, ktorý do nás s láskou a v milosti vložil. Za relativne krátky čas, čo tu sme, sme mali možnosť zažiť ozajstnú milujúcu komunitu. Získali sme novú rodinu, nové priateľstvá a ozivenú túžbu po zdieľaní všetkého, čo poznáme a zažívame s Bohom ďalej. Cítime

svojich bojovníkov. Miesto a služba na nás vytvárajú pozitívny tlak, ktorý nás mení a posúva dopredu rýchlejšie, ako kedykoľvek predtým. Pomaly, ale isto sa menia naše priority a miera ochoty sa obetovať pre Božie veci. Nachádzame radosť zo života v komuniti, ktorá je tmelená spoločným zápasom a cielom. Niečo také silné, krásne a ľahké zároveň som ešte nezažila. A hoci má Revúca veľa nedostatkov, žije sa nám tu krásne. Sme obklopení krásnou prírodou, pokojom a pomalším, jednoduchším životným tempom. Po uponáhlanej Bratislave nás to uzdravuje a pomáha nám žiť inak – tak, ako sme nakoniec vždy chceli.

Pripravila Ráčel Orvošová

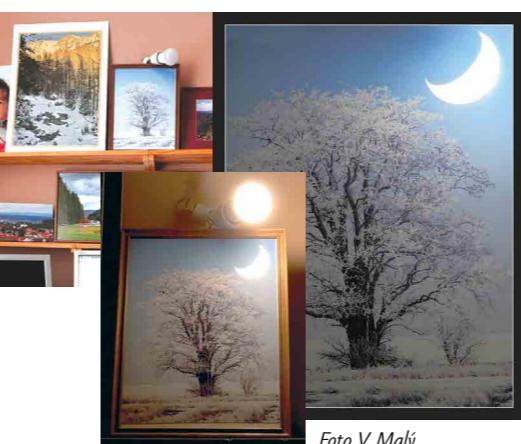


Foto V. Malý

Ilúzia alebo realita

V pracovni na poličke mám rôzne fotografie, ktoré sú pomerne vysoko nad monitorom, takže pri pohľade na ne musím zdvihnuť zrak. Je medzi nimi fotografia, ktorá vznikla asi pred šiestimi rokmi a je na nej strom v zimnom šate. Raz večer som zaplnila svetlo a žiarovka nad týmto stromom mi poskytla neuveriteľný pohľad – Mesiac na oblohe. Modrá obloha pohtila objímkou žiarovky a rozširovaná mliečna žiarovka vytvorila odrazom v skle imitáciu Mesiaca. Bez nejakých veľkých úprav sa zrodila iná fotka stromu s mesiacom v zimnej nálade. A pritom som nemusel nikam chodiť. Túto ilúziu som bez vysvetlenia dal posúdiť rôznym ludom. Fotka ich zaujala a pritom si ani nevšimli, že nie je reálna. Práve tento obraz ma priviedol k premýšľaniu nad tým, ako ľahko sa dáme v živote niečim oklamáť. Z každej strany na nás útočia reklamy, ako rýchlo zbohatnúť, schudnúť za mesiac, obnoviť si sluch, a mohol by som menovať aj ďalšie ponuky. Môže to vyzeráť veľmi hodoverne a často je pridaná pozitívna, ale neoverená recenzia rôznych ľudí. Stačí malé zaváhanie a naletíme na

Mezi mladými lidmi se mluví o různých tématech, možná je to někdy i ze zvědavosti nebo proto, že mladí lidé o tématu manželství rádi mluví a přemýšlejí. Koho si vezmeš? Zeptala se mě o něco starší přítelkyně z naší mládeže... Nevěděla jsem ve svých necelých patnácti letech, jak odpovědět. Po krátkém mlčení, začala sama. No, věř, já si vezmu toho to... Potom jmenovala jiná děvčata, která si koho vezme. Nakonec přišlo i na moje jméno a já byla zvědavá, co mi poví. „No, na tebe nikož nezbyde!“ Tenkrát jsme byly ještě děti, ale od té chvíle jsem o tom začala přemýšlet. Její promluva se mi zdála tak velmi tvrdá, bylo mi smutno. Jak to ona může vědět? Ne, nezáleží na tom, co mi řekla. O mojí budoucnosti přeče ví jen můj Pán. Byla jsem krátce věřící a ještě velmi mladá, moc málo jsem věděla o tom, co mi i k tomuto tématu rádi Bible. Ale věděla jsem přesně slovo z knihy Genesis: Hospodin Bůh také řekl: „Není dobré, aby člověk byl sám. Učiním mu pomoc jemu rovnou“ (Gen 2, 18).

Jak jsem vyrůstala, často jsem si na tuto její otázku vzpomněla. Při setkání pěveckého sboru Jas, jsme navštívili v Maxově u Jablonce domov pro postižené děti. Tenkrát jsem prožila, co je to opravdu láska k takovým lidem. Byly to vlastně děti, některé velké a jiné malé. Měly však společné to, že si byly rovny v myšlení. Mnohoh nemohly ani mluvit, používaly krátké skřeky, ale radost uměly projevit všechny. Sloužil jim k tomu huk a doteky. Byla jsem opravdu překvapená, jak objímaly našeho dirigenta, bratra Miloše Šolce. Ale ještě více jsem byla ve velké bázní, když jsem viděla, jak jim s láskou slouží „řádové sestřičky.“ Některé byly tak mladé, osloivilo mě to. Nikdy se nechtěly vdávat? Proč se vydaly na tuto životní cestu? Vždyť některé byly v mém věku! S jednou dívkou jsem mluvila a řekla mi, že tím slouží svému Pánu, kterého velmi miluje. Celý život Mu takto s láskou zasvětí. Já byla v údivu. Jak miluju já svého Pána? Se zahanbením jsem si uvědomila, že se ji nemohu v ničem rovnat. Časem jsem si také dovedla představit život ve službě, i když by to bylo pro mne asi těžké. Žádného chlapce jsem však ještě neměla, ale v naději jsem věřila, že se Pán Bůh o mě postará. Jedno jsem však věděla jistě, že bych si nikdy nevzala nevěřícího chlapce. V našem sboru bylo mnoho dívek, které opustily sbor a svého Pána proto, že si vzaly nevěřícího partnera. Tak jsem to nikdy udělat nechtěla. Velmi jsem si přála, abych mohla svůj život žít v Boží lásce. Nechtěla jsem žít v dospělosti sama a věděla jsem přesně, že Bůh se i o mě postará. Tolik jsem milovala děti a moc jsem si je přála. Přesto jsem se ale klonila i k té variantě, že se to může stát. V tom okamžiku jsem si řekla, že tak tedy budu sama. Vezmu si nějaké dítě, které nikdo nechce a budu se o něj s láskou starat. Moje obavy o budoucnost se rozplynuly a já byla velmi šťastná v srdci s Pánem Ježíšem. Později se také o mne v pravý čas postaral. Dal mi chlapce, po kterém jsem jenom v koutku srdce toužila, avšak tuto myšlenku jsem si nechtěla připustit. Myslela jsem, že si jistě vezme někoho jiného. O to větší překvapení pro mne bylo, když mi řekl: Mám tě moc rád. Máme spolu osm dětí. Díky ti, Bože, za Tvoji věrnost a péči.

Dana Jersáková



Koho si vezmeš?

Je láska slepá?

„Hospodinova láska nepomíjí“ (Pláč 3, 22).

Dříve jsem znala kolem sebe lidí, kteří říkali, že láska je slepá. Možná se tato slova týkala někoho, kdo byl tak zamilován, že neviděl chybou toho druhého. Na začátku vztahu to tak bývá a na dvojici zamilovaných je to vidět. Ale po nějakém čase společného soužití v manželství už jeden na druhém chybou vidí a nastává doba učení žít spolu i s chybami druhého, protože každý nějakou tu chybu má, ať si to přizná nebo ne. Nastává doba težší pro oba dva manžele a mnohdy situace vypadá jako neřešitelná a může se i zdát, že láska už pomínila. Řešení však existuje. Nabízí nový začátek a vstup na cestu s Pánem Ježíšem Kristem, s Jeho pomocí a podporou. Tu každý z nás nutně potřebuje.

Dobrodružství, která manželé na této cestě spolu zažijí, rozhodně přesáhnou všechnu jejich představivost. Tak se to stalo i nám. Začínali jsme jako mnoho jiných páru. Svůj život jsme odevzdali Pánu Ježíši až po pěti letech našeho manželství. V té době jsme už na sobě chybou viděli, ale neuměli jsme je řešit. Byla jsem si dobře vědoma svých chyb a snažila jsem se jich zbavit svými silami. Dovedete si představit, jak mi to asi šlo. Neměli jsme mezi sebou konflikty, ale něco nám chybělo. Neuměla jsem to pojmenovat, ale bylo to, jako bychom viseli a houpali se ve vzduchoprázdnou. Neměli jsme pod sebou žádnou záchrannou síť. Chybělo nám spojovací záhytné lano. Domluvili jsme se s br. kazatelem, že nás bude vyučovat a připravovat ke křtu. Dodnes jsem za ta vyučování velice vděčná. V den křtu jsem pronesla: „Jsem ráda, že jsem uvěřila, nechala se pokřtít a je to hotovo, konec.“ Bratr kazatel mne slyšel a řekl mi: Ne, ne,

to je teprve začátek. Říkala jsem si: Jaký začátek? Je jasné, že jsem začala žít s láskou, která nemá konce, ale to jsem si tehdy ještě plně neuvědomovala. Pán Bůh vidí každou maličkost, každou myšlenku, každý problém. Začal nám dobrodružný život. Dostali jsme školu důvěry. Po „Něžné revoluci“ jsme založili malou jídelnu pro veřejnost a po několika letech se nám stalo, že jsme najednou přišli o všechny dobré zákazníky. Spolu s bratrem kazatelem jsme vše předložili pod kříž Pána Ježíše Krista s prosbou o pomoc a vírou v dobrý konec. Bratr kazatel se nejen modil, ale také konal. Bible mluví o vodové, která žila sama se svým synkem v době, kdy byla v celé zemi bída. Viděla, že brzy nebudou mít nic k jídlu. Měla poslední zbytek oleje a trochu mouky. V ty dny k ní přišel prorok a požádal ji, jestli by jej mohla u sebe ubytovat a dala mu najist. Žena, i když viděla svou bídou, přece jej přijala do domu a rozdělila se s ním o poslední jídlo, které se synkem měli. Potom se stalo, že jim oleje ani mouky v domě neubývalo. Řeknete si, že se to stalo dávno a že už to dnes neplatí? Byli byste na omylu. To On nám dal a stále dává nás denní chléb. Pokud otevřeme dveře svého srdce Boží lásku, můžeme zažít tak silnou vlnu lásky, jakou jsme dřív nikdy nepoznali. Ta láska doslova hýbe naším srdcem. Pán Bůh se o nás stále dokonale stará, i o naši obživu. Jak to dělá, nevím, ale slyšela jsem mnoho příběhů věřících lidí, kteří to teď v tomto století, také zažili. I pro nás to bylo něco neuvěřitelného. A to byl teprve začátek našeho dobrodružství, které nekončí. Pán Bůh vidí naše chyby, viny, hříchy a přesto nás stále miluje. To je ta láska, která nepomíjí.

Marie Horáčková



Tajemství šťastného života

Co vás činí šťastným? Tato otázka byla položena padesáti tisícům respondentů – odpovědi byly následující: Kdybych měl přátele, byl bych šťasten, kdybych měl práci, zamilovanost, úspěch, dobrá finanční situace, vlastní dům nebo byt, krása a atraktivnost, rodičovství - kdybych byl rodičem, manželství - kdybych se vdal, vdal.

Jak vidíte, většina odpovědí se zaměřuje na vnější okolnosti než na vnitřní stav.

Být šťastným, podle toho tedy znamená nacházet se v příznivých okolnostech.

Když se toto stane, budu šťastný, když se dostanu na školu, budu šťasten, když najdu práci budu šťastnější, když буду mít děti, budu šťastný, když děti odejdou z domu, budu šťastný.

Klasická kapitola na hledání štěstí je v Bibli v knize Kazatel 2. kapitola pod názvem (Hledání blaženosti).

Šalamoun říká: **Prozkoumal jsem všechno a došel jsem ke třem slepým uličkám:**

Shromažďování majetku - Kazatel 2, 7–8

Zakoušení radosti - Kazatel 2, 3, 10

Dosahování úspěchu - Kazatel 2, 4–6, 9

Toto jsou věci, které nám zaberou celý život, pokud o ně usilujeme. Šalamoun říká, že tyto věci měl a přesto mu nepřinesly štěstí. Myslíme, že shromažďováním majetku se činíme šťastnějšími. Naproti tomu stojí Šalamoun, nejvýznamnější člověk své doby, v jehož bohatství, moudrosti a blahožití ho nikdo nepředčil. Zkusil v životě vše,

co zakusit šlo, aby dosáhl blaženosti, a na konec konstatoval, že nic z toho ho neučinilo štěstným.

Ve verši 17 to uzavírá slovy: „**Všechno to byla jen honba za větrem.**“ Ta populární myšlenka - „kdyby byly lepší okolnosti, byl bych šťastný“ - nefunguje.

Dovolte mi otázku: „Kdybyste vyřešili všechny problémy před tím, než byste se stali šťastnými - byli byste šťastní?“ Kdyby všechny okolnosti musely být v pořádku, nikdy by se to nestalo. **Podle slov Ježíše máme být šťastní tím, že budeme mít k okolnostem správný postoj.**

Otzáka toho, jestli jsem nebo nejsem šťastný, nemá být závislá na okolních věcech, ale na tom, co se děje ve mně.

Ježíš říká, že otázka štěstí je otázka správné volby.

Můžeme se rozhodnout mít správné postoje. To, jak jsme ted šťastní, závisí na tom, jak jsme se rozhodli být šťastní. Život je složitý a okolnosti nikdy nebudou dostatečně vyhovující. Okolnosti života nemůžeme ovlivnit, ale svoje postoje k nim ano. Můžeme se rozhodnout mít ty správné postoje.

Vite, jaká je Boží cesta k opravdovému a trvalému štěstí? Mít dobré postoje. V Bibli Mt 5, 3-12 čteme Ježíšovo **Kázání na hoře**. Nacházíme zde osm pozitivních postojů vedoucím k blaženosti, ke štěstí. Uvedu tyto postoje podle překladu „Slovo na cestu“:

- Šťastní jsou ti, kteří si uvědomují, že jsou



duchovně chudí - nebo-li ti lidé, kteří si uvědomují, že v životě potřebují Boha

- Šťastní jsou ti, kteří pláčou v zármutku, vždyť Bůh je potěší
- Šťastní jsou ti, kteří pro sebe nic nevymáhají, vždyť jim Bůh dá celou zemi
- Šťastní jsou ti, kteří touží po tom, co je správné, jako žízniví po vodě, vždyť jejich žízeň bude utišena
- Šťastní jsou milosrdní, vždyť Bůh k nim bude také milosrdný
- Šťastní jsou ti, kteří si zachovali čistý pohled na život, vždyť oni uvidí Boha
- Šťastní jsou ti, kteří působí pokoj, neboť oni budou nazýváni syny Božími
- Šťastní jsou ti, kteří mají těžkosti proto, že poslouchají Boha; jim se otevří Boží svět.

Nick Lica

Když jsme před léty dělali ve Vsetíně službu s mládeží a jednou za měsíc jsme měli setkání mladší a starší mládeže, bylo nás oko lo sedmdesáti, což bylo na poměry české církve docela slušné. Když jsem ale jednou večer po mládeži šel večerním Vsetinem, viděl jsem, kolik mladých lidí vychází z hospod a diskoték. Došlo mi, kolik mladých nezná Pána Boha a Jeho lásku, dobrotu a moudrost. A najednou mi přišla naše mládežnická práce jako zrínko píska v poušti. V té době jsem dělali i první pokusy o Půlnoční pod širým nebem. Byli jsme nadšeni, přišlo přes tři sta lidí. Kromě toho, že ochutnali vánoční punč a zpívali koledy, slyšeli také dobrou zprávu o tom, že Ježíš Kristus se může narodit i v jejich srdci. Přišlo mi, že to už je trošku více zrénk evangelia. Za pár dní byl Silvestr a tak jsem vyrazil do města, podívat se na ohňostroj. Na místě bylo asi čtyři tisíce lidí. Starosta dal pár minut před odpočtem nového roku prostor nejákemu panu faráři, aby řekl duchovní zamýšlení. To mi přišlo neskutečné, taková příležitost!

Byl jsem napnutý, co pan farář řekne. Jeho proslov byl velmi krátký. Řekl jen: „Přátelé, tolerance – naše šance, naše šance – tolerance“ a pak ten slogan ještě jednou zopakoval. Říkal jsem si, že je to hrozný trouba, že to úplně prošvihl. V tu chvíli jsem měl pocit, že mi Pán Bůh pokládá otázkou: „A co bys jím řekl ty, Petře?“ „Já, pane Bože, nic, ale musíš uznat, že ten farář to projel,“ odtušil jsem.

I na základě této zkušenosti jsem se rozhodl udělat si na biblické škole v Kolíně roční kurz „Úvod do mediálních studií“. Ne, nedokázal jsem si představit, že bych někdy pracoval v nějakém časopisu, rádiu nebo televizi. Chtěl jsem se jen naučit srozumitelně předávat evangelium i nevěřícím lidem. Když jsem pak v rámci studia měl přednést před spolužáky své zamýšlení, bylo to pro mě traumatisující. Celý jsem zrudl, zrychlil se mi dech a jako na záchrannu jsem čekal na chvíli, kdy se doklopýtám ke konci. Jednou nás na kurzu o médiích vyučovala také Kateřina Hodecová a Lucie Endlicherová z Rádia 7.

Bylo to zajímavé a inspirativní, ale nedokázal jsem si představit, že bych se nekdy posadil za mikrofon a moderoval nějaký pořad. Po nějakém čase jsem dostal pozvání do rádia jako host. Čas před pořadem byl pro mě docela adrenalin a intenzivně jsem se modlil. Asi se to podařilo, a tak se stalo, že jsem najednou byl v rádiu hostem tak jednou až dvakrát ročně. V té době mi pár lidí řeklo, že se jim mé kázání líbí, že jsou zajímavá, inspirativní a praktická, ale že skoro žádné není k nalezení na webu. Přemyšlel jsem, zda udělat nějaké audionahrávky nebo natočit nějaká videa. Měl jsem asi pět nápadů a konzultoval jsem se s Lucií Endlicherovou. Jenže ona mi neporadila úplně tak, jak jsem chtěl. Nevybral nic z možností, které jsem jí předložil, ale navrhla mi, ať dělám pro Rádio 7 a Proglas krátká patnáctiminutová zamýšlení na každý týden. Úplně jsem se na to necitil, ale přišlo mi to zároveň jako velká příležitost.

tost, kterou mi dává Pán Bůh do cesty. Po zvážení a modlitbách jsem se rozhodl do toho jít.

První natáčení pořadu **Klika, místo kde uchopíme a otevřeme**, byl porod. Moje manželka říká, ať toto přirovnání nepoužívám, protože já o náročnosti porodu nic nevím. No prostě bylo to tak náročné, že i přesto, že jsem dospělý a docela stabilní člověk, chtěl jsem ze studia utéct a vypnout si na den telefon. Později mě moc bavilo pořady připravovat. Namluvit je, bylo pro mě náročnejší, ale časem se to utřepalo. Natáčel jsem s Lucií Endlicherovou a byl jsem vděčný za její svatou trpělivost (někdy mi říkala, že je to nespisovné a já jí na to odpověděl, ať to bere jako regionální vysílání pro Valašsko. Samozřejmě, že pak jsem to opravil).

Pořad **Klika** jsem tvořil ze tří ingrediencí. Z biblického textu a zamýšlení nad ním, z osobních příběhů ze života a z úkolu na příští týden. V té době jsem měl výbornou zkušenosť s tím, že když jsem někoho duchovně doprovázel, dal jsem mu do dalšího setkání vždy jednoduchý úkol, aby si danou věc, kterou jsme probrali, vyzkoušel.

A tak jsem úkoly zakomponoval i do pořadu **Klika**. Velkým povzbuzením pro mě bylo, když jsem potkal jednoho chlapíka v hypermarketu ve Zlíně nebo neznámou paní na svatbě v Havířově a oba říkali, že poslouchají a taky plní zadané úkoly. Byl jsem troška v šoku. Uvědomil jsem si, jakým je rádio obrovským nástrojem a že je to velká čest s rádiem spolupracovat a mít možnost předávat věci o Boží lásce, dobroti a moudrosti.

Za dva roky jsem v pořadu **Klika „zrecyklovával“** – využíval – všechna svá dřívější kázání, která jsem měl někde na mládeži nebo ve sboru. Poprvé rečeno, v minulosti jsem byl někdy frustrovaný, že jsem si pracně připravoval kázání, přečetl jsem si k tomu knihu nebo dvě, nastudoval souvislosti a pak přišlo pár lidí, z kterých ještě před kázáním do bezídky odešly s malými dětmi i maminek – ve výsledku pak kázéte třeba pro sedm lidí.

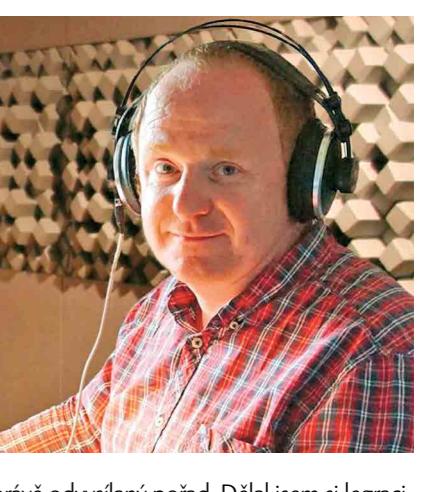
Tak jsem si říkal: Pane Bože, já ti chci sloužit, ale je tohle efektivně vynaložený čas? Když jsem pak svá kázání v Klice využíval, Pán Bůh mi připomněl, ať jsem mu věrný bez ohledu na počet, že On si to umí využít. Proglas Kliku vysílal v úterý před devátou hodinou. Míval jsem s kolegyní v ten čas poradu a během toho mi začaly chodit sms, reakce na



Je to pro mne výsada rádio 7

Rádio 7 je společný projekt internetového a satelitního vysílání, za kterým stojí česká a slovenská redakce TWR.

V tomto seriálu představujeme skrze svědectví pracovníky české redakce této stanice. Více o jejím vysílání na www.radio7.cz



právě odvysílaný pořad. Dělal jsem si legraci, že už můžu jít ten den domů, že už mám dopracováno.

Po dvou letech jsem natáčení **Kliky** skončil a čekal jsem, že si od rádia chvilku odpočinu. Oni mi však nedali „pokoj“. Katka Hodecová mi nabídla moderování pořadu **Na sobotní frekvenci Proglasu**. Vážil jsem si její důvěru a odvahu, ale nebyl jsem si jistý, zda do toho jít. Bylo to opět něco nového. Pro mě osobně je daleko snadnější připravit vlastní zamýšlení, než moderovat živý pořad s hostem. A tak to byla a je další škola. Je to takový zdravý tlak, řekněme raději motivace, věci si dostudovat, přečíst další zdroje, konzultovat danou problematiku s dalšími lidmi. Je fajn, že si můžu pro pořad vybrat téma a pozvat k rozhovoru zajímavé hosty.

Před třemi lety na konci roku jsem byl pozván do Rádia 7 na vánoční večírek. Přemyšlel jsem, zda tam jet, protože v závěru roku se vše dodělává, finišuje a člověk hledá každ

Vaše operace se ruší

Ke konci roku 2018 jsem pociťovala zhoršování zraku, jako by pravé oko sláblilo. V únoru jsem už na něj viděla zamlženě a navíc se mi v něm deformaoval obraz. Bálá jsem se, aby se nejdalo o makulární degeneraci. Oční lékař mi sdělil, že jde o tzv. ERM (epimakulární membránu), což je stav, kdy přirozeným stárnutím oka sesychá oční sklivec, tenká membrána tahá za sítnici a hrozí její poškození, obraz v oku se deformuje. Někdy se membrána odloučí samovolně, někdy je nutná operace. Oční vyšetření CT tuto diagnózu potvrdilo. Lékař upozornil, že operace sítnice je velký zásah do oka, který nezaručuje, že se vidění zlepší, někdy může dojít k závažným komplikacím a dokonce ztrátě zraku, proto by ji nedoporučoval, pokud mne zhoršené vidění příliš neomezuje. Zrak se ale během dvou měsíců zhoršil, a tak jsem 30. 4. 2019 podstoupila odborné vyšetření v oční ambulanci v nemocnici Ústí n. L. Překvapilo mne tam množství lidí s očními problémy, celá řada jich tu čekala na pravidelnou injekci přímo do oka, která měla zpomalit jejich vlnkou formu degenerace sítnice, a bylo mi úzko. Stále jsem myslela na to, že Bůh je dobrý a že musím být statečná a během čekání jsem několikrát jakoby slyšela „neboj se“. Co mne čeká, když slyším tato slova a jdu teprve na vyšetření? Mladý technik mi provedl nové vyšetření oka a řekl: „Máte špatnou sítnici, ale vidíte o dva rádky více než já. Ta vaše se dá alespoň operovat, moje ne.“ Pokračuju k makulární poradné, abych se dozvěděla, že bude nutná operace: v sítnici je už díra a stav se bude zhoršovat, samo se to neupraví. Lékařka, která mne má operovat, vysvětluje, že nejprve se musí odstranit čočka, která by se po zásahu do oka stejně zakalila, a nahradit umělou, za týden po ní následuje operace sítnice v narkóze, při ní se odsaje sklivec a uzavře díra v sítnici. Problematická je rekonvalescence, při které je nutno týden polohovat hlavu s pohledem šikmo dolů. Operace má svá rizika, ale vidění by se mělo – pokud vše bude dobře probíhat – do půl roku po ní zlepšit nebo alespoň nezhoršovat.

Ambulantní zpráva:

OCT OP: makulární díra v centru 218 um, při bázi 119 um, zadní skl. membrána není centr. zcela odloučena, ERM. Čočka se incip. kalí upravo. Doporučení: Operace cataracty OP ambul. v LA, PPV + peeling MLI a ERM (event. Flap.) l.dx. za hospit. CA (event – NLA).

Rodina mi radí, abych požádala ve sboru o modlitbu bratry ze staršovstva. Dlouho váhám – spousta lidí ve sboru má zdravotní problémy a často mnohem horší, každý přeče stárne – modlim se sama, ale mám s tím obtěžovat staršovstvo? Nakonec jsem dva starší poprosila, aby se modlili za mé uzdravení nebo alespoň aby operace dobře

dopadla. 5. 6. jsem prošla rozsáhlým předoperacním očním vyšetřením, které potvrdilo stav sítnice a přitom mi bylo řečeno, že lékařka, která mi měla operaci sítnice provést, si poranila ruku, takže mne bude operovat někdo jiný (náhoda?). Hned následující den jsem podstoupila vůbec ne příjemnou ambulantní operaci kataraky (čočky).

13. 6. se na pooperační kontrole u svého očního dozvídám: „Umělá čočka sedí dobré – to je spíš společenská záležitost. Ale ta sítnice... Odoperovat se to musí, jinak byste mohla oslepnot. Ale počítejte, že po té operaci budete vidět hůr než teď.“ Modlíme se s manželem i dětmi, aby – je li to možné – se operace nemusela podstupovat, nebo alespoň abych byla v klidu a aby vše dobře dopadlo.

V pondělí 17. 6. ráno nastupuji na lůžkové oddělení oční kliniky v Ústí n. L. k hospitalizaci. Na příamu se mnou sestra sepisuje pářírové formality a ptá se, zda chci služby kaplana. Usmívám se, že věří jsem, ale kaplana potřebovat nebudu. Na pokojí si uložím věci a za chvíli přichází s manželem moje spolupacentka, kterou čeká také nějaká operace oka. Obě máme obavy, ale utěšuji ji i sebe, že tu jsou dobrí lékaři, tak musíme věřit, že udělají, co mohou, a zbytek musíme nechat na Bohu. Její manžel se hned ozve, že kdyby Bůh byl, tak by se na světě neděly tak hrozné věci. Oponuji, že Pán Bůh je úžasný, že nás lidi miluje a každý by Ho měl poznat. Chvíli si povídáme o tom, že příčina zla je jinde, lidé mají přece svobodnou vůli. Znovu absolvují rádu vyšetření na mnoha přístrojích, musím podepsat souhlas s operací (když si čtu možná rizika, dělá se mi zle...). Kolem druhé hodiny odpoledne mne prohlíží zástupkyně primáře, která mne má operovat. Čte si výsledky vyšetření, dívá se mi přístrojem do oka a konstatuje: „Jo, tu díru tam vidím. Tak zítra se uvidíme na sále, od půlnoci už nic nejezte...“

Potom se znova podívá do papíru a povídá „Chci udělat snímek.“ „Ale tady už je snímek,“ poznámená lékař, který mi prováděl poslední vyšetření. „Chci ještě jeden snímek – já nemám ráda snímky, které dělal někdo jiný,“ uzavírá diskuzi lékařka a posílá mě ještě na OCT (další náhoda?). Vracím se na pokoj a dodávám si s paní odvahu k zítřejší operaci. Vyprávím si o sobě, rodině i vře. Ona věří není. Její dcera s rodinou přižádala chodit k evangelíkům, ale spolu se o tom nebabává.

Ve tři čtvrtě na tři najednou přijde do pokoje lékařka, která mě měla původně operovat (rukou už v sádře nemá, ale operovat při ještě nemůže): „Tak, paní Malá, **vaše operace se ruší**. Ta díra v sítnici se vám uzavřela. Jestli máte odvoz, můžete odjet domů.“

„Cože?“ – lapám po dechu, „vždyť před půl hodinou mi paní doktorka řekla, že tam tu díru vidí!“

„No, ono je to tam ještě trochu prosvětlené,“ ukazuje mi snímek z CT, „ale ta díra se spontánně uzavřela, nemám tam co operovat.“ „No to je úžasné... Já jsem se za to celou dobu modlila!“ držím se údivem za hlavu, do očí mi stoupají slzy, nemůžu tomu stále uvěřit. „Vaše modlitby byly vyslyšeny,“ usmívá se doktorka.

„Paní doktorko, můžete mi ten snímek okopírovat? Vždyť mi to nikdo nebude věřit!“ (Budou si myslet, že jsem strachy utekla z nemocnice).

„Máte tu mobil? Tak si to pojďte ofotit. My vám zatím napíšeme propouštěcí zprávu“. Paní vedle mě sedí na židli a nevychází z údivu nad tím, co se mi právě přihodilo. Ofotím si snímek, balím si věci a připadám si jako ve snu. V radostné euforii se paní ptám, jestli můžu Boha poprosit za její zdraví a požehnání pro život. Váhavě souhlasí – modlím se a pak jí říkám, že jí nemůžu slíbit, že ji Pán Bůh uzdraví, ale že vím, že jí požehná v životě takovým způsobem, že to pozná.

Na chodbě ještě počkám na propouštěcí zprávu, ve které je kromě uskutečněných vyšetření a zdravotního stavu stroze poznámeno:

„Patientka byla hospitalizována v Masarykově nemocnici, Ústí nad Labem o.z. v době od 17. 6. 2019 07:30 do 17. 6. 2019 na pracovištích ULOCNI - Oční stanice.

Souhrn vybraných vyšetření:
OCT OP: makulární díra uzavřena, zadní skl. membrána uvolněná, nad RPE ještě malá ablace neuroretiny ve fove, CRT 214 um.
Vzhledem ke zlepšení nálezu obj. na OCT uzavřena díra a subj. zlepšení vízu, operace zrušena, pacientka propuštěna domů.
Kontrola za 3 měsíce v makulární poradně.
17. 6. 2019 15:15“

Volám manželovi, že mne má vyzvednout, ani se moc nediví, pří s tím trochu počítal. Odjíždíme domů a já jsem stále jako ve snu. Děkuji a děkuji a děkuji. A přeji si celým srdcem, aby moje vědčnost nevychladla a abych děkovala alespoň tolíkáři, kolikrát jsem za svůj zrak prosila...

Dne 22. 7. 2019 na kontrole u mého očního lékaře. Sestra sedí s údivem nad propouštěcí zprávou. „To jsem zvědavá, co tomu řekne doktor.“ Můj zrak rozhodně není ještě dobrý, ale přece jen se pomalu lepší. Lékař mi prohlédne oči, znovu se podívá do dokumentace, chvíli kroutí hlavou a jen lakonicky dodá: „No, zázraky se dějí.“

Dne 24. 9. 2019 opět kontrola a OCT v Ústí n. L. Ptám se nesměle, jak to vypadá, protože zlepšení tu sice je - čtu, vidím, ale vidění není úplně v pořádku, přesto jsem velice vděčná – i kdyby vidění už zůstalo tak, jak je ted - dostala jsem od Pána nádherný dárek.



„Dobре, mnohem lépe než posledně, i když ta malá ablace tam stále je. Takže vás už předávám do péče vašeho očního lékaře.“ (Ráda bych si ofotila ten nový snímek, ale tentokrát je jen v počítači). Lékařka se svou rukou stále ještě operovat nemůže. „Moc děkuji, paní doktorko, udělala jste mi velkou radost. Přejí vám, at máte ruku brzy v pořádku, pán Bůh vás má moc rád.“ „Vás má rád. A že má rád mě, to vím a jsem za to moc vděčná,“ usmívá se při loučení.

Pro mne osobně z tohoto příběhu vyplývá trojí poučení:

1. Potřebujeme pokoru - nikomu se většinou moc nechce přiznat před ostatními, že potřebujeme pomoc, zvláště když potíže nese přirozené stárnutí.
2. Bůh má skutečně i dnes velikou moc a může ji projevit, kdykoli uzná za vhodné.
3. A i když Bůh člověka neuzdraví, neznamená to, že ho miluje méně, než ty, které uzdravil hned a úplně dokonale.

VŽDYŤ TO NEJLEPŠÍ JE TEPRVE PŘED NÁMI...

Věra Malá, BJB Litoměřice

Lidé víry jsou vytrvalí

„V konání dobra neumlévejme; neochabneme-li, budeme sklízet v ustanovený čas“ (Gal 6, 9).

Lidé víry prostě nedokáží přestat. Nikdy se nevzdávají. Pokračují a pokračují! Chápou, že mít víru znamená být vytrvalý. Chceš-li být člověkem víry, máš na vybranou: Nevidíš-li hned Boží odpověď na svou modlitbu, můžeš jen čekat – nebo být neodbytný. Jednou možností je pasivita, druhou aktivita. V případě čekání prostě pokračuješ v práci. Nevzdáváš to, i když nevíš odpověď. Pracuješ dál v oblasti manželství, zaměstnání – a pořád věříš, že jednou dojde k průlomu. Nevzdáváš to!

Úžasným mužem víry byl Noe. Bůh mu řekl, at postaví archu, protože bude potopa. Muselo to být těžké, snáset posměch, že staví koráb uprostřed pouště, a nemít ponětí, jak tam Bůh dostane vodu. A to mu stavba lodí trvala sto dvacet let!

To je dlouhá doba, když má člověk čekat. A neztratit důvěru – zvláště, když tě každý má za vyšinutého. Jenže Noe vždycky věřil. Byl houževnatý, a věrně pracoval na úkolu, který mu Bůh dal. V listu Galatském 6, 9 se praví: „V konání dobra neumlévejme; neochabneme-li, budeme sklízet v ustanovený čas.“

Nevzdáváš to! Bud ve svém záměru vytrvalý. Staň se spolehlivým člověkem, at tě Bůh může použít k vykonání toho, co se v případě kohokoli jiného zdá být neproveditelné.

Rick Warren



Bratři dále vzpomíná, že se zde setkal s Romem, který měl a četl Bibli a dobré ji znal. Prodal zde několik Biblí. Více si jich koupil nemohl, protože neměl peníze. Dalším jménem je Jan Kejř, který začal sloužit jako kolportér na Velvarsku. On byl evangelík, jeho manželka katolická, i když příjde jen formální. V té době přijížděli k jeho otci Václavu Kejřovi do Kamenice některí kazatelé, a tak se v domě jeho otce konala shromáždění. A podle vzpomínek bratra Kejře, přicházeli do jejich domu i kolportéři Biblí. Jan Kejř se někdy těchto shromáždění účastnil, začal číst Písma a přemýšlet o něm. Po svém obrácení se stal podobně jako žalářník ve Filipis: „...co mám činit?“ Nastala pro něho doba velikého protivenství od farářů, jak katolického, tak evangelického, stvali na něj úřady, posílali strážníky a četníky, aby znemožňovali bohoslužby v jeho domě. Byl za to pohnán i k nejvyššímu zemskému soudu v Praze, ale díky Pánu, nikdy nebyl odsouzen, příšel pouze o souhlas ke kolportáži.

Jednoho dne obdržel dopis ve velké obálce, což vždy znamenalo něco úředního. Bylo to pozvání od ředitele biblického skladu v Praze p. Stahlschmiedta, který hledal kolportéra a psal, že mu August Meereis doporučil právě jeho. Bylo to pozvání od ředitele biblického skladu v Praze p. Stahlschmiedta, který hledal kolportéra a psal, že mu August Meereis doporučil právě jeho.

V té době se musel bratr Kejř rozhodnout, k jaké církvi se připojí. Požádal Augusta Meereise, aby ho pokřtil ponořením na vyznání víry, což se stalo v řece Vltavě u Veltrus. Jan Kejř a jeho manželka se tak stali prvními baptisty ve Velvarech. Na Velvarsku působil jako kolportér do roku 1887, později odešel jako misionář mezi Čechy do Chicaga.

Na Valašsku, především ve Vsetíně a jeho

Kolportéři

Část druhá

Uvedená jména jsou většinou mezi českými baptisty známá. Je ovšem nutné říci, že na našem území pracovala i celá řada dalších kolportérů, kteří měli nesmírný vliv na šíření známosti evangelia, biblické pravdy o křtu na vyznání víry a zakládání a růst baptistických sborů po celém našem území. Neznáme všechna jejich jména, ale zmíním zde alespoň některá, která se mi podařilo dohledat.

Asi nejznámější je Jan Hůževka, na jaře roku 1920 zvolený bratřimi rokytrnického sboru za kolportéra a z počátku také sborem finančně podporovaný. Protože v roce 1926 došlo ke ztížení finančních podmínek sboru, byl bratr propuštěn ze služby. Stal se proto na plný úvazek kolportérem „Biblické společnosti britské

okolí, pracoval od roku 1907 **Pavel Tkadlec**, absolvent biblického kursu ve Vavrišově. Poslední zmínka o jeho kolportérské práci je v *Rozsiveči* z roku 1948. Je tedy možné předpokládat, že svou činnost konal i během válečného a poválečného období, kdy sloužil také jako laický kazatel vsetínského sboru, především pak na stanici Bystřice pod Hostýnem.

Pavel Geržík byl velikou oporou bratru Tkadlecovi. V roce 1907 absolvoval biblický kurz v Německu a po návratu se stal misijním pracovníkem. Stal se jednou z nejvýznamnějších osobností misijní práce v této oblasti. Na kole nebo pěšky navštěvoval okolní vesnice, pomáhal prakticky třeba i s domácími pracemi, a přitom horlivě svědčil o svém Spasiteli a rozšíroval Bible. Byl nazýván „apoštol Valašská“. Po vypuknutí první světové války musel bratr narukovat a již 3. května 1915 padl. Dochoval se dopis velitele jeho setinu, kterým sděloval okolnosti jeho smrti. Kromě jiného v něm napsal: „*Geržík byl jeden z nejlepších vojínů, vždy klidný, snášenlivý a do vše Boží odevzdáný. V zákopech měl vždy nad sebou tabulku s nápisem: Bůh láska jest.*“

František Pokorný ze sboru Praha-Vinohrady svou činnost zaměřil na misijní službu mimo Prahu, především na oblast východních Čech. Intenzita misijní práce Františka Pokorného byla obdivuhodná. Jenom během jednoho roku navštívil Čermnou, Borohrádek, Nové Město na Moravě, Michli, Nuselské údolí, Vršovice, Vysočany, Křivoklát, Roztoky, Kolín, Říčany, Pardubice, Chrudim, Týniště, Choceň, Vysoké Mýto, Českou Třebovou, Náchod, Horní Jelení, Veliny, Jevíčko, Moravskou Třebovou, Turnov, Vítovice, Přívoz, Zborov u Šumperka, Prostějov, Zábřeh, Hrabovou, Turnov, na Slovensku Jelšavu, Muráň, Muránskou Dlhou Lúku, Chyžné. Z jeho misijní činnosti vznikly sborové stanice v Městečku u Roztok, v Roztokách, v Bartoňově u Šumperka a shromáždění v rodině u bratří Havlíčka a Šimůnka v Hradci Králové. Můžeme se také dočíst, že jenom během tří měsíců rozšířil sto jedenáct výtisků časopisu *Chelčický*.

A to není zaznamenáno, kolik rozšířil Biblí, Nových zákonů a další duchovní literatury. V obcích Týniště, Jaroslav a Sruby na Pardubicku pracoval jako kolportér **Jan Mikulenčák**, později kazatel sboru ve Vysokém Mýtě.

Pravdomil Enoch Dostál, syn kazatele Františka Dostála, pracoval jednak jako pomocník kazatele v kanceláři, ale především jako kolportér Biblí a duchovní literatury v Praze a jejím okolí. **Jan Novotný** byl druhým nejmladším dítětem zakladatele jednoty bratra Jindřicha Novotného. Dříve, než se stal dlouholetým tajemníkem naší jednoty, věnoval se například historii a založil archiv naší jednoty. K našemu tématu se váže zajímavá zmínka z jeho čtvrtletního výkazu z období leden – duben 1923. Příše zde, že jen za toto období ušel jako kolportér 573 km a rozdal 60 Biblí, kromě další literatury a časopisů. Mnoho nevíme o bratru **Františku Bělákovi**. Známe jen jeho jméno a skutečnost, že v roce 1922 působil jako kolportér v okolí Rokytnice. Také **Josef Černil** vykazoval ve své zprávě, že na podzim roku 1921 ušel jako kolportér 872 km, rozdal 5 Biblí, 500 různých časopisů a 133 traktátů. **Antonín Kavka**, civilním povoláním učitel v Jedlině u Žamberka, vykazuje ve své zprávě o kolportáži, že kromě jiné činnosti v září 1922 vykonal 3 cesty do Prahy, aby opatřil štočky do tiskárny pro *Růžový palouček*, evangelický časopis pro děti, který vedle jiných periodik také kolportoval. **Josef Ježek**, člen sboru Brno-Husovice, v období od 1. července do 30. září 1921 rozšířil 1360 knih a traktátů, navštívil 12 obcí, rozšířil 38 Biblí. V začátcích sboru ostravského zajižděl Josef Ježek jako kolportér i do tohoto města a účastnil se zde prvních evangelizačních shromáždění. Také sbor v Roudnici nad Labem měl kolportéra, **Václava Chládku** z malé obce Kyškovice. Ve své zprávě vykazuje bratr například, že v období od 1. dubna do 30. června



Ilustrační foto

1921 nachodil 22 hodin pěšky, celkem i včetně použití dopravních prostředků urazil 800 km, v období od 1. července do 30. září toho samého roku to bylo již 2140 km. Při tom navštívil Bělou pod Bezdězem, Turnov a také Zuckmantel (dnes Pozorka) u Teplic – a to proto, že tam žila jedna německá věřící rodina. Ano, tento bratr zajižděl do nenápadné vesničky proto, aby navštívil jednu jedinou rodinu. Nebylo to pro něho příliš obtížné.

Antonín Loos byl členem pražského sboru a jako kolportér v Praze a jejím okolí rozšířil za jeden jediný týden 59 časopisů *Chelčický* a 81 *Rozsiveč*. Kolik to muselo být časopisů, knih a Biblí za celé období jeho kolportérské činnosti! Známe také jména bratří **Bohumila Havelky** a **Františka Pelánka**, členů brněnského sboru, kteří pracovali jako kolportéři Biblí, knih, traktátů a časopisů na Brněnsku. Možná bychom v historii naší jednoty našli i další bratry, kteří sloužili jako kolportéři nebo misijní pracovníci. Mohli bychom jmenovat i mnohé kazatele naší církve, kteří jako misijní pracovníci začínali, např. bratry **Jiřího Turoně** a **Františka Kolaříka**.

Všechna jména kolportérů se pochopitelně v našich kronikách a archivech nezachovala, my o nich moc nemluvíme, ale

Pán jejich jména zná a ví o jejich náročné, obětavé a požehnané práci.

Slavomila Švehlová
(Vice připravovaný Sborník o historii BJB)



So snavi a vierou

Ak ste sa niekedy pýtali samého seba, aké to asi je – matť tažko chôre či mentálne hendihepované dietátko, a báli ste sa na to opýtať, rada vám to v krátkosti poviem.

Chór dietátko je učiteľom života. Naučí vás nesmiernej pokore. Odkryje a obnaží až na kost vaše skutočné ja, o ktorom ste doposiaľ netušili. Chór dietá vám nasadí okuliare, aby ste videli už len to podstatné a nemárnili čas hlúpostami, nezaoberali sa banalitami. Chór dietá preverí priateľstvá a vzťahy, ostanú len tí najvernejší. Chór dietá pritiahné do vás vživotia krásnych ľudí. Naučí vás nechať sa viest... ním.

Dá vám silu leva, pochabosť blázna, všetky potrebné cnosti a na-

mieša ten najzvláštnejší kokteil emócií. Áno... prídu aj temné myšlienky, „nech sa to už skonči!“... ale keď dom stichne, alebo keď príde chvíľa, keď sa bojíte o jeho život, chcete si dat facku, ako ste tou myšlienkovou v sebe mohli zradit človečika, ktorý má na tomto svete jediného ochrancu... VÁS. Vtedy chcete len jediné, aby otvoril očká... aj zajtra, aj pozajtra... aj každý ďalší deň. A na konci týchto úvah je velikánsky otáznik: kto sa mi o neho postará, keď odídem? Kto ho pohladí, kto ho nakŕmi, kto mu urobí blázničnú okružnú jazdu mestom, kto ho rozhojdá, kto bude vedieť vycítať z jeho pohľadu, po čom túži, kto ho bude líbit? Kto? Ostane vo vás smútok. A potom sa vrátíte do súčasnosti, lebo pre vás budúci čas neexistuje. Nemôže, inak by ste sa zbláznili. Lebo vás život je o minútach. Deň po dni. Bez plánov a ilúzií. Ale so snavi a vierou...“

L.M.

Jsme příkladem pro jiné?

Poslední dobou se nad tímto tématem můsí stále více zamýšlet. Určitě bylo v mém životě mnoho lidí, kteří na mne měli vliv. Nejvíce však to byli ti nejbližší. Vzpomínám si, že když mi bylo tak asi devět let, uchvátilo mne maminčino pletení. Pletla vždy jenom to, co bylo nejvíce potřeba. Nějaký svetr pro sestru anebo pro mne a mého bratra.

Já jsem dovedla vedle ní sedět a dívat se, jak šikovně provléká očka a dává je na druhou jehlice. Uměla to tak rychle... a já byla v údivu! „Mami, jak to tak rychle děláš?... A ty to ani nespletěš! ... Prosím, udělej to pomalu, chtěla bych se na to podívat, co tam a kam provlékáš!“ Maminka mi ukázala zpomalečnou verzi, ale chytřejší jsem z toho nebyla. Rozhodla jsem se, že to také zkusím. Maminka mi připravila malé obloukové jehlice a začala jsem se učit nahazovat očka.

První řada je moc důležitá,... bez ní by nešlo pokračovat dál. Dovedete si představit, jak jsem to šmodrchal... vžebec mi to nešlo.

Maminka odložila svoje pletení a prvničku a druhou řadu mi připravila. A tak jsem se začala snažit. Shlo to velmi těžce. Také jsem se bála, že mi nejakej to očko uteče a pletenina se mi celá rozpadne. Vše velmi hildám a vlnu hodně utahuji. Došlo to tak daleko, že mi to už ani nešlo protahovat, jak to bylo učtené.

Soustředila jsem se jako při nejaké operaci. Časem se však pod vedením maminky a babičky mé pletení velmi zdokonalilo. Na začátku jsem dostala klubíčko staré vlny. Tak moc bych si přála nějakou krásnou vlnu, ale tu jsem měla slíbenou, až mi to půjde lépe. Moje první rozhodnutí bylo, že udělám šálu pro moji panenkou. Připravila jsem si patnáct základních oček, – to musí stačit – a už

jsem se těšila, jak rychle to budu mít hotové. A tak jsem začala bojovat s pletením, samozřejmě, že jsem se také s mým výkonem ráda chlubila. Byla to také dobrá výmluva, ... nemám čas, ... pletu, ... utekla by mi očka. Šála se mi po několika řádach začala nějak zužovat a někdy se zase rozširovala. Vžebec se mi to nelíbilo. Tolik času jsem tomu věnovala a výsledek byl žalostný. Dostávala jsem nové a nové rady, jak to mám dělat, a někdy mi to maminka vzala a vypárala několik řád.

„Musíš to udělat znova a dávaj si pozor, stejněméně utahuj vlnu.“ Tato slova jsem neslyšela ráda! ... Už jsem měla takový kus a musela jsem zase znova... Nakonec vše dobrě dopadlo a já se to naučila. Začala jsem si plést svůj první svetr. Byla to pro mne velká radost, protože jsem si mohla sama z katalogu objednat vlnu, která se mi líbila. Byla krásně žlutá se zapředenou bílou nitkou. To bude krásá, ... vrhla jsem se do práce. Dokonce i se zařazením copánkového vzoru do předního dílu. Práce mne těšila. Z přibývajících řád jsem měla velkou radost. Pletení šlo rychle, skoro jako mojí mamine.

Tím pádem jsem také přestala dát pozor a jednou jsem měla malou utáhlou očku. A až tak po několika řádach jsem zpozorovala, že to není vžebec hezké. Vytažené oko mi všechno pokazilo. Snažila jsem se ho roztáhnout a přebytečnou vlnu dát k těm vedlejším očkům, ale vždy se mi to vrátilo zpátky. Nakonec jsem to musela vypárat a chybou opravit. Nebylo to pro mne lehké. Tolik času jsem tomu věnovala a už jsem mohla být tak daleko. „Musím si dát pozor a opravdu pečlivě plést každé oko!“ Moc na tom záleží a je to vidět, nedá

se to nijak skrýt. Ale to „vytažené oko“ ke mně mluví dodnes.

I lidé se mohou nějak vytahovat nad jiné a nebo povyšovat! Jsme toho svědky každý den, ale vyslovené slovo se nedá vypárat a tak rychle napravit jako moje pletení.

Pohádkový Honza dostal radu: „Nad nikoho se nepovýšuj a před nikým se neponížuj!“ Je to hezká a zdá se i dobrá rada, ale ze zkušenosti víme, že i to „ponížení“ nebo-li „ustoupení“ někomu, je důležité a potřebné, abychom se posunuli dál. Možná tím i někomu můžeme nějak pomoci! Jak se mám tedy chovat k druhým lidem? Nechci dělat škodu a nenapravitelná zranění. Přála bych si být dobrým příkladem pro moje děti, tak, jako jsem to sama zakousela.

V Bibli nám Bůh dobré radí. Stačí jenom číst a poslouchat. „Neboť den Hospodina zástupu přijde na každou pýchu a povýšenost, na všechno, co se povznáší. To bude snízeno. Sehnuta bude zpupnost člověka, ponížena bude lidská povýšenost, v onen den bude vyvýšen jedině Hospodin“ (Iz 2, 12 a 17).

Myslím, že každý z nás má to svoje vytažené oko. Tím je naše pletenina života narušená a nejdé to nijak zamaskovat! Nezbývá nám nic jiného, než vše vypárat a začít znovu, protože vytažené oko je na první pohled viditelné.

Dana Jersáková

Dokonalé rodiny neexistují

Maria a Josef se starali o Ježíše... „Dítě rostlo v sile a moudrosti a milost Boží byla s ním“ (Lk 2, 40).

Přijmout realitu

Rodiny, které nám představuje klamná a konzumní reklama, neexistují. V nich neubíhají roky, neexistují nemoci, bolest, smrt. Konzumní reklama předvádí iluzi, která nemá nic společného se skutečností, s níž se muzejí dennodenně setkávat otcové a matky rodin. Mnohem zdravější je přijmout omezení, výzvy a nedokonalosti a poprát sluchu volání ke společnému růstu, ke zrání v lásce a k pěstování pevného spojení, at se děje cokoli. Různé fantazie o idylické a dokonalé lásce jsou neužitečné, protože postrádají podněty k růstu. Myšlenka o jakési dokonalé lásce zde na zemi opomíjí, že to nejlepší má teprve přijít.

Každý z nás je spletitá kombinace světel a stínů

Každý z nás je spletitá kombinace světel a stínů. Druhý člověk vedle mě je na tom stejně jako já. Z tohoto důvodu si nenašlovám, že jeho lásku musí být dokonalá, abych si ho mohla vážit. Miluje mě tak, jak umí... a jak to dokáže, se svými limity. Skutečnost, že jeho lásku je nedokonalá, neznamená, že je falešná nebo že není skutečná. Je skutečná, ale omezená a pozemská.

Vyžadují-li od druhého přespříliš mnoho, dá mi to druhý nějakým způsobem najevo, protože nebude schopen ani ochoten hrát roli nejaké božské bytosti, ani být služebníkem všech mých potřeb. Láska žije s nedokonalostí, omlouvá ji a umí mlčet ohledně limit milované osoby.

Radost v manželství a v rodině, kterou lze zažívat také v bolesti, zahrnuje přijetí skutečnosti, že manželství je nutná kombinace radostí a námah, napětí a odpočinku, utrpení a osvobození, uspokojení a hledání, obtíží a potěšení, stále na cestě přátelství, které

manžele vede k péči jednoho o druhého. **Tři klíčová slova pro každou rodinu** Přátelská lásku pomáhá členům rodiny jít ve všech obdobích vpřed. Proto je třeba ustanovitě pečovat o gesta, která tuto lásku vyjadřují bez skrblení, hojným užíváním ušlechtilých výrazů. V rodině je nezbytné používat tři slova. To chci zopakovat. Tři slova: dovol, děkuji, odpust. Tři klíčová slova!

Když členové rodiny nejsou neomalení a žádají o „dovolení“, když v rodině nejsou sobci a naučí se říkat „děkuji“ a když si v rodině někdo uvědomí, že udělal něco osklívného, a umí požádat „odpust mi“,

Byť slobodná nie je zlyhanie

Helenka, poznáme sa už niekoľko desiatok rokov, ale na tému život slobodnej ženy som sa s tebou ešte nerozprávala. Ako to bolo s tvojimi snami o manželstve a o vlastnej rodine?

Ked som mala štvrťač rokov, odovzdala som svoj život Pánovi Ježišovi. Vyrastala som v kresťanskej rodine so štyrmi súrodencami, ktorí si postupne založili svoje vlastné rodiny. Každý človek, keď dospeje, má určité plány do budúcnosti, napr. ako si založí rodinu, ako bude vychovávať svoje deti, ako sa bude snažiť obísť chyby, ktoré robili pri výchove jeho rodičia. Ako stredoškoláčka som aj premýšľala, že sa raz vydám a založím si vlastnú rodinu. V tom čase som mala veriacu priateľku o desať rokov staršiu, s ktorou sme si dobre rozumeli. Videla som však jej trápenie v rodine, pretože mala neveriacoho manžela a Pán ma už vtedy učil vnímať trápenie a trpké ovocie toho, ak vstupujeme do manželského zväzku, ktorý nie je podla Božej vôle. Dobre som poznala verš, v ktorom apoštol Pavol hovorí: „**Netahajte cudzie jarmo s neveriacimi. Ved' čo má spravodlivosť spoločné s neprávostou a aké spoločenstvo má svetlo s tmou?**“ (2Kor 6, 14) Aj ked sa mi naskytli priateľstvá v škole či v zamestnaní s neveriacimi chlapcami, nikdy som nešla do hlbších citových vzťahov, lebo som vedela, že Boh to nechce a nemôže dať takému vztahu svoje požehnanie.

Len toto bola príčina toho, že si zostala slobodná?

Priznám sa, že som sa nevzdala myšlienky mať vlastnú rodinu, ale modlila som sa za silu a trpežlivosť počkať na Pánovo rozhodnutie. Ak si dievča v osemnásťich-dvadsaťich rokoch nenájde životného partnera, myslí na to aj v tridsaťte, možno aj v štyridsaťke. Trpeživo čakať na riešenie v Božom čase je najtažšie. Počas očakávania sme v neistote a chceli by sme túto dobu skrátiť tým, že hľadáme v živote rôzne skratky. Bála som sa išť touto cestou. Vedela som, že Pán Boh má lepšie riešenie pre môj život, než sú moje predstavy. Ak sa naučím nádejať sa na Božiu lásku, vernosť a milosť, čoraz jasnejšie budem vidieť cestu, ktorá je predo mnou. Uvedomovala som si, že moja životná cesta nemusí viesť do manželského zväzku. Neraz som rozmyšľala, aký je Boží zámer s mojím životom, a modlila som sa, aby mi to Pán Boh ukázal.

Ako si sa vyrovnala so životom bez manželského partnera?

Nijaký život nie je vopred určený. Svätý Duch, ktorý prebyva v nás, dáva životu smer. Záleží iba na našej vnímavosti, poslušnosti a poddanosti. Získala som pevné presvedčenie, že zostať slobodnou nie je životné zlyhanie. Je to výza k plnému rozvinutiu, lenže na inom poli, nie v rodine. Uvedomila som si, že najlepšie a najkrajšie je pre človeka jeho *vlastné povolanie*. Verila som a verím, že Pán chce pre mňa to najlepšie, a ak budem napriek Jeho vôle, dám všetko potrebné, aby som bola v živote šťastná a pre druhých požehnaním. V 5. Moj. v 30. kap. vo verši 20 sa píše: „**Miluj Hospodina, svojho Boha, posúchaj jeho hlas a pridržaj sa ho, pretože od toho závisí tvor život.**“ Úprimne som sa snažila a stále sa snažím posúchať Pána Ježiša a pridržať sa Ho. **Podel sa, prosím, s čitateľmi, ako vnímaš svoju užitočnosť v rodine.**

V epištole Rimanom v 12. kap. sa píše: „**V bratskej láske budete na-uvážom naproti sebe nežní, v úctivosti jedni druhých predchádzajúci, v práciach nebudeš lenivý, budete v duchu horliví, Pánovi slúžte.**“

Je láska namáhavá?

„**Dítky, nemilujme pouhým slovom, ale opravdovým činom!**“ (1 J 3, 18).

Nedávno jsmie ve sboru premyšleli nad tím, jak je jednoduché mít rád človeka, s nímž si dobре rozumí, ktorý je mi milý. A jak je těžké pokusit se o totéž, když mi někdo milý není! Jenže zaľíbení môže byť stejně málo láskou ako mnohomluvná vyjádření o náklonnosti k druhému človeku.

Jak tedy môže vypadat láska k človeku „čin a dopravdy“? Je to práce a môže mít nejrúznnejší podoby.



Ak nás Pán povoláva k tomu, aby sme Mu slúžili, tak nám vo svojom Slove jasne ukazuje, ako to máme konáť: „... **milovať budeš Pána svojho Boha z celého srdca, z celej duše, z celej svojej mysli a z celej sily a svojho bližného ako seba samého.**“ Slúžiť znamená milovať a milovať iných znamená dávať sa (darovať sa). Moderná psychológia uznáva, že skutočným koreňom mravných zvráteností, nespokojnosti samého so sebou je takmer vždy nedostatoč láska. Láska nikdy nemôžeme hrebiť. Hrebie je nemilovať, nemilovať dosť alebo milovať zle. V rodine, v ktorej žijeme a denne sa stýkame s jej členmi, je azda najtažšie uskutočniť toto naše poslanie. Žila som v rodinnom dome v jednej domácnosti s rodičmi, kde bola zároveň aj modlitebňa. Prichádzali k nám ľudia s rôznymi požiadavkami, starostami aj radosťami. Moji štýria súrodenci s partnermi a tiež svojimi sedemnásťimi deťmi prichádzali často do rodičovského domu, kde sa dobre cítili. Zažívali sme spolu veľa radosti a požehnania. Mne sa pri týchto deťoch ušla tá najľahšia a najmilšia úloha – hrať a tešiť sa s nimi. Ked bol treba, chodila som na stredučku k mojim súrodencom domov pomáhať. Hrávala som sa s nimi, chodila na prechádzky, ak bolo treba, aj plienky som prala. Pamätam sa, ako som raz do prvomájového sprievodu zobraza păť na našich detí a ako šťastne mávali zástavkami. Moji kolegovia z nich boli nadšení a hlavne ja, keď som ich nakoniec celých a zdravých odovzdala rodičom.

Ako deti dorastali, tak rásťa naša vzájomná láska a dôvera a neraz sa stalo, že som niektoré z deťí brávala aj na dovolenky a výlety. Tešila som sa z ich spoločnosti, deti boli šťastné zo zmeny a rodičia mali radosť z oddychu. Postupne z nich vyrástli dospelí muži a ženy, ktorí spoznali Ježiša Krista ako osobného Pána a Spasiteľa, a to je najväčšie užnanie a dar od našho nebeského Otca.

To je tvoja služba najbližším, v rodine. A čo okolie a zbor?

Ľudia žijúci okolo mňa, či už v zboru alebo v kruhu priateľov, majú rôzne nároky, očakávania a prosby voči mne práve preto, že som slobodná. Mnohokrát som bola zavalená prácou a chcela som urobiť všetko, čo odo mňa očakávajú. Modlila som sa za to, aby som vedela rozlísť a robiť veci, ktoré odo mňa čaká Boh, a nie veci, ktoré chcú ľudia alebo ja. Uvedomila som si, že čím viac povinností a práce mám, tým viac potrebujem Božiu moc, inak to bude iba ľudské snaženie a ľudská námaha. Pre všetkých platí, že na službu a prácu, ktorú robíme pre Boha a v jeho moci, budeme mať dostatok sily, času, múdrosti, ale aj radosti, lebo nás k tomu On zmocní. Niekedy služba druhým viedie hrboľatou, trístou a ľažko priechodnou cestou, ale iste nás dovedie do večnosti.

Rozhovor s Helenou Uhrinovou pripravila E. Pribulová

Často môže byť: - únavná - namáhavá - nákladná - neopétovaná - až jakoby blázinvá. Láska „činem a dopravdy“ je mnohdy podobná stavéni mŕstku či mostu (treba jen nouzového) v těžkém terénu a bez pomocníkov. Je to preklenovanie týchto príkopev, ktoré nás rozdelení.

Láska, ktorá chce len bráť alebo chce mit „něco za něco“, není tím milováním, ke kterejmu vyzývá Bible... Láska nemôžeme mériť majetkom. Milovať „činem a dopravdy“ je možné len „na vlastní náklady“.

Mozná, že se človek dočka dobré odpovedi. Ale nemôže ji vyžadovať nebo ju najisto očekávať. Môžeme sa za to modliť, tretia

Dle námetu „Vira a vztahy“
zpracovala Marie Horáčková

Diár DOT

TC Kompas začalo minulý rok vyrábať diáre, ktoré posielajú podporovateľom ich miestnej služby ako vďaku.

Ak ich chceš podporiť, môžeš tak získať diár, ktorý je na lubovoľný rok, môžeš ho začať ktorýkolvek mesiac a je plný zaujímavých strán, ktoré ti môžu pomôcť v každodennom rozvoji duchovného života. Taký kresťanský diár nenájdete len tak hocikde. Ako funguje táto podpora:

Priatelia, je to tu, od tejto chvíle oficiálne spuštěme druhý ročník kampane 100x10 v rámci ktorej môžete podporiť Školu pre pracovníkov s mládežou.

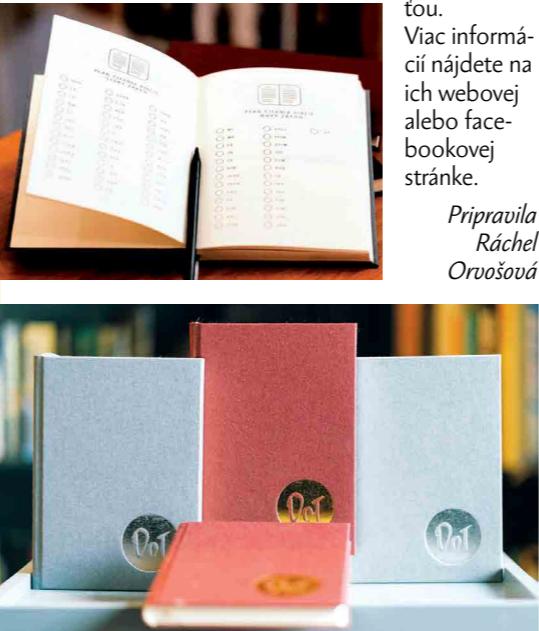
Hľadáme 100 ochotných darcov, ktorí sa zviažu počas roka 2020 podporovať ŠPM súmou 10 eur mesačne. Ako podakovanie Vám zašleme zápisník DOT v nových farbách, s novým obsahom.

V roku 2019 mohlo aj údaka Vašej podpore ŠPM absolvoval 21 mládežníckych vedúcich. Pomôžete nám aj tento rok budovať Jeho dielo na Slovensku?

Vďaka tejto podpore môže tréningové centrum Kompas ďalej trénovať mládežníckych vedúcich. Grafiku som pre nich robila tento rok ja a o to je pre mňa tento projekt väčšou radosťou.

Viac informácií nájdete na ich webovej alebo facebookej stránke.

Pripravila
Ráčel
Orvošová



Belo Paulen odišiel k Pánovi



S nádejou v stretnutie a s vdăčnosťou za sýtosť naplneného života vám oznamujeme, že dňa 20. 1. 2020 bol vo veku 89 rokov povolaný Pánom života a smrti do večnosti. Posledná rozlúčka sa uskutočnila v modlitebni BJB v Bratislave na Palisádach dňa 24.1.2020. (Upravené z oznámenia smútiacej a milujúcej rodiny)

Pozvánka do Ugandy

Našu organizáciu **IN Network Slovakia, n.o.** poznajú čitatelia Rozsiveča hlavne ako pre-vádzkovateľa **Chaty Komenského** v Račkovej doline alebo dlhorčného vydavateľa biblických úvah **Chlieb nás každodenný**.

Už deväť rokov však zabezpečujeme formou **Adopcie na diaľku** aj podporu detí v Ugande. V súčasnosti podporujeme 130 detí.

Ak by ste sa chceli zapojiť do tohto projektu, prihlášku a bližšie informácie nájdete na našej stránke www.innetwork.sk/adopcia

Zároveň pre podporovateľov detí, ale aj pre ostatných záujemcov ponúkame každé dva roky možnosť aj osobne navštíviť Ugandu. Program upravíme podľa záujmu prihlásených účastníkov. Plánujeme sa zúčastniť vyučovania na škôlach, kde chodia aj deti podporované zo Slovenska, navštíviť niektoré rodiny s povzbudením či praktickou pomocou, zapojiť sa do nejakej konkrétnej služby alebo len tak pozorovať život a krajinu. Bude možnosť vidieť Viktóriaino jazero, pramen Nílu, zúčastniť sa bohoslužieb v niektorom z miestnych cirkevných zborov. Pobyt bude končiť obhliadkou niektorého z národných parkov/safari (napr. Murchinson Falls National Park). Pre účastníkov, ktorí nehovoria po anglicky, zabezpečujeme tlmočenie. Túto príležitosť vám ponúkame v termíne 16. – 28. júna 2020.

Ak by ste sa chceli zúčastiť tejto cesty, dajte nám prosím vedieť do **15. 3. 2020**. Bližšie informácie na + 421 907 169875 alebo na inslovakia@stonline.sk.

Pavel Šinko



Spievat budem Hospodinovi, dokial'žijem.

Žalmy budem spievat svojmu Bohu, kým len trvám.

Žalm 104, 33

Chata Komenského v Račkovej doline

Sme vďační Pánovi za to, že môžeme po- kračovať v prevádzkovaní **Chaty Komenského**, kresťanského rekreačného a konferenčného centra v Račkovej doline. Uplynulý rok 2019 patril k jednému z najúspešnejších. Mohli sme poslušiť skoro 3 000 hostom. Mnoho ľudí na tomto mieste prežilo odpočinok, povzbudenie, Boží dotyk či usmernenie do ďalšieho života. Niektorí tu našli aj nový život v Kristovi.

Naši hostia boli z rôznych cirkevných spoločenstiev, ako aj z medzidenominačných a iných kresťanských organizácií. Pobytov bolo sa zúčastnilo aj niektoré školy v prírode, tábory, seniori, sestry, kazatelia, rôzne skupiny a jednotlivci. Organizovali sme aj rodinné oslavy. Pokračujeme v tejto službe a chceme ju aj nadálej rozvíjať. V máji sa tu konal celosvetový kongres organizácie International Needs (IN Network), ktorej slovenská pobočka Chatu Komenského už 15 rokov prevádzkuje. Zúčastnilo sa ho 56 delegátov z 22 krajín. (foto dolu) Z milosti Božej sa nám úspešne podarilo dokončiť rekonštrukciu posledného pol poschodia, a tak sú už všetky izby zrekonštruované. Celkové náklady na rekonštrukciu v tejto fáze boli vo výške **109 976 Eur**. Vďaka Pánovi sa nám doteraz podarilo zabezpečiť sumu **84 320 Eur**. Ďakujeme zborom aj jednotlivcom, ktorí finančne prispeli na toto dielo. Ďakujeme vám, ktorí ste sa manuálne zapojili do stavebných prác. Ďakujeme vám, ktorí sa za túto službu modlite.

Ak by ste nás chceli v našej ďalšej službe finančne podporiť, môžete tak urobiť na účet **SK11 5600 0000 0060 1444 8030** v.s. 777 alebo **aj poukázaním 2 % zo zaplatených daní**. Príslušné tlačívá si môžete stiahnuť z našej web stránky www.innetwork.sk. Srdečne ďakujeme. Radi vás u nás uvítame v obnovených priestoroch.

Bližšie informácie o aktuálnosti voľných termínov vám poskytneme na tel. číslach: +421 44 5293292, +421 903 501852 alebo emailovej adrese info@rackova.sk

*Text a foto obnovených priestorov budovy
Pavel Šinko*



Prosíme o 2 % z vašich daní pre výstavbu Domova dôchodcov v Bernolákove.

Vreľa vďaka za Vaše rozhodnutie aj za modlitebnú podporu.

Jana Makoviniová
za Výkonný výbor o.z. RODINA



Ďakujeme všetkým, ktorí ste už v minulom roku prispleli svojimi 2 % z daní na diakoniu, ako aj na spustenie projektu Domova dôchodcov v Bernolákove, ktorý je tak veľmi potrebný. Prosíme, využite aj tento rok príležitosť poskytnúť vaše 2 % pre dobrú vec a oznámite to aj svojim priateľom a známym. Do vyhlásenia o poukázaní 2 % zo zaplatenej dane z príjmov uvedte nasledovné údaje o prijímateľovi:

Obchodné meno, názov:

Diakonické združenie RODINA
Sídlo: Poštová 57, 90027 Bernolákovo
Právna forma: občianske združenie
IČO: 30842956

Tlačívaj a daňové priznania si môžete stiahnuť z internetových stránok:

DVEPERCENTA.SK / Dve percentá z daní 2019 – tlačívá pre vaše 2 % z dane / Vyhľadávač neziskových organizácií – stiahnite si formuláre pre dve percentá... Vyplňené tlačívá musíte odovzdať na Vašom daňovom úrade. Ak by ste chceli priamo venovať svoje finančie na tento projekt, číslo účtu je:
IBAN SK 445200 0000 0000 1313 6847 variabilný symbol 1111.

Recenzia

Štefan Smolen - **Buď, kde si.**

O mудrosti пúстnych otcov a nástrahách dnešnej doby. Postoj Media, 2019, ISBN 978-80-89994-11-3

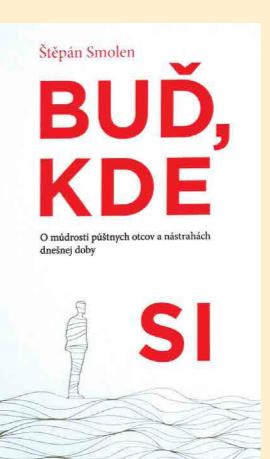
„Popri tom premýšľaní ma znova upútala slečna za uličkou. Na kolenach mala teraz notebook a v notebooku facebook, na klávesnici časopis, v jednej ruke mobil a v druhej téglík s kávou, pričom volnými prstami ovládala monitor na operadle pred sebou, kde si z ohromnej ponuky filmov, hudby a televíznych programov v niekoľkosekundových intervaloch vyberala zakaždým niečo nové. Dokázala po sekundách dákovať svoju pozornosť všetkému, čo sa na ňu valilo z displejov a stránok, a predsa vyzerat nepritomne. Za pár hodín jazdy do seba nasala možno väčšie množstvo bezcenných informácií než jej prababička za celý život.“

Možno trochu prehnany obraz našej doby, ale nie nepravdivý. Či sa nám to páči, alebo nie, zájme v nej, toto je čas, doba, vek, ktorý sme dostali k dispozícii, teraz musíme prežiť svoje životy.

A to, čo nazývame vedecko-technický pokrok ľudstva, nám nielen slúži, ale aj škodí. Staršie generácie nepocitujú vplyv sociálnych médií, internetu a informačnej presýtenosti tak ako mladí, pre mladú generáciu

je to však boj, v ktorom nie je ľahké zvíťaziť. Nie je také ľahké nájsť sa v tom množstve technológií, najmä ak väčšinu z nich využívate priamo v zamestnaní. Preto je predkladaná kniha aktuálnou odpovedou na problémy dnešnej doby. Autor výstižne kladie otázky, odpo-vedá, do hĺbky rozpitáva dušu človeka a to, čo sa jej stalo, aká choroba ju postihla, ako sa prejavuje a aké má nasledky.

„V noci cestou späť som sa z autobusu pozeral von do tmy a mysel na to, že viac ako vekom informácií alebo internetu je naša doba vekom nestálosťi: nestálosťi myšlienok, miest, vztahov a životných ciest. Ako na obrazovke preklíkavame z okna do okna, preklíkavame sa aj z partnera na partnera a z miesta na miesto.“ Mladého mnícha, ktorý sa chce stať kňazom, navštívi pústny otec Kasián a začne ho bráta na výlety do minulosti. Navštívia viacerých pústnych otcov a tí učia mladého mnícha, ako byť stály v povolaní, mieste, myšlienkah, láske a v kráčaní po Božích stopách. A hoci si spočiatku nemyslí, že je na tom tak zle,



a má mnoho argumentov, prečo a načo sú výmožnosti doby dobré, postupne zistuje, že ho zasiaha viac, ako si všimol: „*Ale minuty plynuli a ja som zrazu sám seba videl ako studňu zasypanú škvárou, ktorá prestala dávať vodu. Na rozdiel od slečny nepotrebujem ani monitor, aby som bol plný črepiniek informácií, myšlienok a plánov.*“ Kniha postupne odpovie, čo robí a ako možno negatívny vplyv doby zvrátiť a vyhrať, s pomocou Božou, samozrejme, ved o Noho v knihe ide. Človek by si mysel, že riešenie je radikálne, a aj je, ale odpoved je iná, ako by sme predpokladali: „*Do akej miery opustiť tento svet, aby človek násil stalosť? Vymeniť prácu? Rozísť sa? Odísť zo sociálnych sietí?*“ Štefan Smolen a jeho knižka dávajú možno až šokujúco od-

poved: „*Nech ti to ani nenapadne! Buď, kde si. Zostaň s tým, s ktorým si. Rob to, čo máš.*“ Vrelo odporúčam.

Rachel Orvošová

Témata/témy časopisu Rozsévač/Rozsievač 2020

Číslo 04 2020 – ...Prečo byť spolu v dobrom aj v zlom? Veľká noc

Číslo 05 2020 – ...Prečo byť spolu a nielen vedľa seba?

Číslo 06 2020 – ...Prečo viac generácií spolu?

Uzávierka 10. 2. 2020
Uzávierka 10. 3. 2020
Uzávierka 10. 4. 2020

Inzerát

Nabízím ubytování v rodinném domě pro 6–8 osob, v podhůří Jeseníků v obci Víkýřovice, na vlakové trase Olomouc - Kouty nad Desnou. Blízko do hor (jízda v zimě, turistika i cyklo v létě). Možnost parkování na pozemku.

Více informací na tel.: +420 608 451 995, e-mail: vera.jersakova@centrum.cz

Véra Jersáková

POSILENÉ SRDCE

Jarka Rečníková

Ale ja dúfam v Tvoju milosť. Nech moje srdce plesá nad Tvojou pomocou!

Spievat' chcem Hospodinovi, lebo mi dobre učinil

(Žalm 13, 6).

*Kto číta túto Dávidovu pieseň,
najprv sa stretáva s otázkami:*

- Dokedy?

- Dokial?

Takto mnohokrát volám aj ja.

Ale ten posledný verš je triumf.

Vítazstvo.

Ako hovorí iný preklad:

„Lebo je dobré, keď sa srdce posilňuje milosťou.“

Milosť –

nezaslúžená Božia láska,

dobrota,

priazeň,

pomoc,

odpustenie,

milosrdenstvo...

Úžasné.

Aj moje srdce je denne posilňované

Božou milosťou,

očistované krvou Pána Ježiša,

naplnané darmi Ducha Svätého.

Milosť Božia trvá každý deň...

Obnovuje sa každého rána...

A preto chcem ďakovať svojmu Bohu.

A preto chcem spievať hymny chvál...

Prijmi ich, Otče,

prosí Tvoje dieťa,

v mene Pána Ježiša.